

Giới thiệu Thuần Phục Ác Quỷ

Truyện teen của Sắc Nữ Muội Muội nói về Bảo Châu - một cô nàng mạnh mẽ, dũng cảm, luôn hết mình vì bạn bè người thân. Lúc nào trên môi cũng nở nụ cười tươi tắn, luôn mang lại niềm vui cho người xung quanh.

Hữu Nam - một chàng trai lạnh lùng, khó gần, ít nói, luôn tỏ ra khó chịu khi bị quấy rầy. Trên môi của chàng trai này hình như chưa bao giờ xuất hiện nụ cười, luôn tạo áp lực cho mọi người xung quanh.

Vì lý do nào đấy hay cứ coi là định mệnh đi, sắp đặt cho hai người gặp nhau dưới tình cảnh dở khóc dở cười. Bảo Châu từ một cô nàng hay cười cứ đụng độ chàng trai Hữu Nam là mặt mày cau có, khó chịu. Còn chàng trai ít nói Hữu Nam từ khi gặp Bảo Châu thì tính khí cũng chẳng thay đổi gì cho lắm nhưng dường như nụ cười càng ngày càng xuất hiện nhiều trên môi Hữu Nam hơn mỗi lần trêu chọc được Bảo Châu.

Hai người được mệnh danh là "Cặp đôi oan gia".

Nhưng rồi đến một ngày Bảo Châu nhận ra điều kì lạ từ chính trái tim mình. Hình như cô đã trót lỡ yêu chàng trai đó rồi.

Liệu chàng trai đó có biết tình cảm của Bảo Châu???

Liệu chàng trai đó sẽ tiếp nhận??? Cùng tiếp tục theo dõi truyện online hay mạng tên Thuần Phục Ác Quỷ

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Đụng Độ

Đài dự báo thời tiết nói gió mùa sẽ xuất hiện vào mấy ngày tới nhưng ngoài trời kia thì chẳng có dấu hiệu gì của gió mùa hết trơn a. Bầu trời ngoài kia vẫn trong xanh, mây trắng bồng bềnh vờn quanh, ông mặt trời thì tươi cười chói lóa làm cho chúng sinh bên dưới phải "gào thét" vì nóng.

Trên đường phố có một cô gái cười con xe đạp điện chạy băng băng vượt qua bao nhiêu cái đèn đỏ dưới sự chứng kiến của người đi đường, mặt mày cô gái lạnh tanh, tay thì vít ga kịch liệt, chỉ hận không thể lắp thêm một chiếc phản lực ở sau đít xe để phóng nhanh hơn. Bảo Châu một cô gái ngoan ngoãn từ khi biết đi xe đến nay chưa bao giờ vi phạm bất cứ điều luật nào. Nhưng hình tượng đây hôm nay đành phải từ bỏ vì cô sắp muộn học rồi.

Vừa dừng trước cổng trường thì trống đánh vào lớp vang lên. Thôi xong, cổng đóng rồi. Đây là suy nghĩ đầu tiên của tôi khi dừng trước cổng trường. Bảo Châu thấy thế liền mang xe vào hàng ven đường gửi rồi tức tốc chạy ra chỗ bác bảo vệ để xin cho mình vào. Nhưng dù cho Bảo Châu có nói đến sai cả mồm thì bác bảo vệ vẫn một lòng chung thủy không thêm đoái hoài nhìn lại.

Đang đứng lo lắng suy nghĩ xem tí lấy lý do gì để nói với cô giáo về việc mình đi học muộn thì vô tình Bảo Châu nhớ ra là trường có cổng sau rất ít người qua lại nên Bảo Châu đánh bạo, liều mình trèo tường vì sự nghiệp học hành. Đi vòng ra sau trường một lúc, cuối cùng cũng thấy cái cổng. Nhìn qua đã biết cổng đã bị bỏ hoang từ lâu, sắt gỉ ra thành từng mảng, cây cối thì xiên vẹo ngã rạp che khuất cả cánh cổng. Trông bản chết đi được. Nhưng vẫn phải tèo thôi.

Đang trèo được một nửa thì có tiếng người nào đó gọi bên dưới, lúc đầu mãi trèo cũng chẳng để ý đâu chỉ thấy tiếng gọi phía dưới hình như là "đầu heo" cái gì gì ấy thôi. Tôi cũng chẳng bận tâm, đâu phải gọi tên mình. Đang định cho chân lên để giữ thăng bằng để nhảy xuống thì có vật gì đó "chọt chọt" vào mông tôi. Tôi tưởng cành cây vướng vào. Nên cũng không quan tâm, nhưng đang chuẩn bị nhảy xuống thì có tiếng gọi:

- Cái đầu heo của cô đừng lắc nữa. Chóng mắt quá đấy.

Tôi ngoái xuống nhìn phía bên dưới, tự nghĩ đầu heo thì đâu có liên quan gì đến mình đâu. Người này thật phiền. Chỉ thấy bên dưới một chàng trai ưu tú đang cau mày khó chịu. Tôi nhìn áo đồng phục hắn đang mặc trên người, hóa ra là học cùng trường với nhau. Sao đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy hắn nhỉ?

Như nhớ ra điều gì đấy tôi liền dè dặt nhìn qua một bên.

Cát giọng đáp:

- Hà? Cái gì cơ?

Nhìn chằm chằm người phía dưới để đợi câu trả lời thì người nào đó phía dưới lại lạnh lùng đáp lại:

- Tôi đang bảo quần lót màu hồng của cô.

Nghe hấn nói xong, tôi giật mình, nhớ lại lời hấn nói nào là "đầu heo". Quần lót heo hồng cute của tôi. Chết cha, chẳng lẽ quần tôi thùng sao. Sao có thể như thế được để chứng thực lời hấn nói tôi theo phản xạ sờ sờ đừng quần mình. Thôi xong !!! Nó thùng thật, tại tôi cong đít quá đấy mà . ="

Tôi vội vàng lấy tay che mông mình lại thì mất đà, hăng chân đổ ào người xuống dưới thảm cỏ may là chỗ đứng không cao nên người không bị sao nhưng đúng lúc này có người đi tới rồi quất âm lên :

- Ai đấy, học sinh trốn học hả???

Tôi chỉ biết sờ sờ nằm ngay tại chỗ không quên lấy tay che cái đầu heo đang bị lộ ra đằng sau mông lại. Ngoái cổ lại nhìn ra bên ngoài đường chàng trai đứng ngoài đã biến mất từ lâu.

Sau sự kiện trời tường không thành đổ bạn học Bảo Châu luôn mang danh hiệu học sinh ngoan ngoãn lần đầu tiên được mời vào phòng quản sinh để viết bản kiểm điểm và nghe giáo huấn.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Bạn Thân

Cuối cùng Bảo Châu cũng được trở lại lớp. Vừa bước đến cửa lớp thì một tiếng hét kích động vang lên từ cuối lớp:

- Châu muộiiiiiiiiiiiiiiiiiiii~~~~~

Tiếng hét ấy đang di chuyển với tần số chóng mặt tới trước mặt Bảo Châu rồi lòi cô một cách không thương tiếc vào lớp. Vừa ngồi vào được chỗ thì tiếng hét ấy chuyển thành "sùng liên thanh" hỏi tới tập:

-Này con kia mày lưu lạc chốn nào mà giờ mới vào lớp hả? Có biết là tao gọi cho mày bao nhiêu cuộc điện thoại không hả? Điện thoại mày đâu sao không nghe? Hà...hà...hà?

Sau câu "hà...hà...hà" ấy là nó lục lọi khắp người tôi, nó hét lục cặp, xong khám người chỉ hận không thể lột trần tôi ra để mà tìm cái điện thoại.

Nó mà tôi vừa nhắc đến không ai khác đó chính là Mai Hiền – bạn thân của tôi. Tôi học với nó từ cái thời que kem chỉ có 500 đồng một cái cho tới tận khi hai đứa cùng thi vào một trường cấp ba. Mai Hiền có vẻ đẹp xinh xắn, đáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt lúc nào cũng toát lên vẻ ngây thơ, yêu đuổi ai nhìn vào cũng phải mềm lòng. Nhưng bản chất thực sự của nó thì không phải vậy đâu nha =". Đừng hỏi tại sao tôi biết.

Mai Hiền lục lọi người tôi một lúc vẫn không thấy tôi có dấu hiệu trả lời thì đột nhiên dừng lại. Quơ quơ tay trước mặt tôi mà vẫn không thấy tôi phản ứng gì, nó đang định mở miệng hét thì tôi ôm chầm lấy nó mà gào thét:

-Hiền tí~~~~~Phải làm sao đây, cuộc sống của tao coi như chấm dứt từ đây rồi. Òa...òà...òà dơ quá Hiền ơi. Sao có thể xui xẻo như vậy cơ chứ, đã bị thương đầy mình mà còn bị nhìn thấy hết sạch. Làm sao đây.....

Tôi vẫn đang than khóc và ôm chặt lấy Mai Hiền nhưng mãi tôi không thấy nó phản ứng gì. Tôi thấy lạ liền nhìn lại nó. Trông mặt nó đực ra, mắt thì trở ra nhìn tôi như người ngoài hành tinh mới xuống, mồm thì mở to hết cỡ. Làm tôi đang buồn rầu than vãn vẫn phải bò lẩn ra cười:

-Ha ...hà...hà

Tôi đang cười thì có người đập mạnh vào lưng tôi:

-Này con điên sao giờ mới tới?

Tôi ngoái lại nhìn người vừa nói, hóa ra là Dũng. Dũng là người bạn thân thứ hai của tôi. Tôi với Hiền cùng học chung một lớp không lâu sau được xếp chỗ vào ngồi cùng với Dũng lâu dần 3 đứa nói chuyện thấy hợp tính nhau thì chơi với nhau từ đấy.

Chưa kịp đợi tôi trả lời, Dũng lại quay lại vỗ vỗ Hiền:

-Lại đến bà này nữa sao vừa nãy hét như điên mà giờ ngồi đực mặt ra đấy thế

Lúc này Mai Hiền mới trở lại trạng thái ban đầu quay lại bảo Dũng:

-Dừng ca có người dám bắt nạt muối muối nhà chúng ta. Cái gì mà còn nhìn thấy hết sạch nữa chứ

Dừng nhìn tôi với về hoài nghi, xem lời Mai Hiền nói có thật không. Nhận được cái gật đầu của tôi liền gất gao dò hỏi tôi. Tôi liền đem chuyện ban sang kể cho chúng nó kể xong chúng nó không quên ngoái lại nhìn vào mông tôi một cách đầy gian xảo rồi hai đứa cùng đồng thanh để lại cho tôi câu nói:

-Trách ai bây giờ trách mình ngu

Nói xong hai đứa chuồn mất dạng để lại tôi một mình tức giận đập bàn anh ách nhìn chúng nó chạy mất. Tôi đang nghĩ xem tí nữa làm sao mà về với cái quần thùng mông này thì Dững và Mai Hiền quay lại trên tay Mai Hiền còn cầm cái túi đến trước mặt tôi chìa ra:

- Đây cầm lấy rồi đi thay đi. Định mặc như thế đến hết giờ hả???

Định đứng dậy ôm chầm lấy hai đứa chúng nó để nói cảm ơn nhưng nhớ lại tình trạng hiện tại thì không tiện cho lắm. Nên chỉ biết nhìn hai đứa nó mà cười, rồi ôm mông chạy vào WC để thay quần. Trước khi đi tôi không ngoái lại nói:

- Muội biết ca ca và tí tí tốt với muội nhất mà. - Kèm thêm đó là hai nụ hôn gió "moah moah "

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Bị Phạt

Tôi vừa vào lớp thì trống vào tiết vang lên, nhanh chóng chạy vào chỗ ngồi thì Mai Hiền ngồi cạnh ghé sát vào tai tôi hỏi:

-Mà cái thằng lúc nãy mày kể là ai thế? Học trường mình à? Còn nhớ mặt không?

Nó lại bắn câu hỏi như “sung liên thanh” rồi.

-Tao cũng chả biết nữa. Hình như học cùng trường với mình thì phải

Mai Hiền nghe tôi trả lời xong thì hỏi bằng giọng bất ngờ:

-Học cùng trường mình á? Mà mày có chắc không hay chỉ là hình như?

Tôi quay lên bảng nhìn xem thầy giáo có để ý đến chỗ chúng tôi không, thấy thầy vẫn đang viết đề bài trên bục thì mới an tâm quay lại trả lời Mai Hiền:

-Chắc vậy, lúc tao ngoái lại nhìn thì thấy hán mặc đồng phục trường mình mà.

-Nhìn quen không?

-Tao cũng chả biết nữa. Mà cái thằng chết tiệt ấy nó dám nói cái gì mà “đầu heo” cái gì mà khó chịu chứ. Xắc.. tao bắt nó nhìn chặc. Đã thế hán còn lấy cây chọc vào mông tao nữa chứ. Hừ, để tao mà gặp hán lần nữa thì tao “chọc”..”chọc”...”chọc” nát mông hán ra thì thôi.

Mỗi lần nói đến chữ “chọc” là tôi lại đưa tay ra làm hành động chọc mạnh về đằng trước như kiểu hán đang xuất hiện trước mắt để cho tôi hành hạ vậy. Nghĩ đến đây thôi là tôi bất giác cười thành tiếng, không để ý xem mình đang ngồi trong giờ học. Tôi đang cười nhưng có ai đó cứ đẩy lưng tôi, nhưng tôi không để ý hất bàn tay đẩy ra, quay sang tiếp tục nói chuyện với Mai Hiền thì có cái gì đó rơi trúng đầu tôi. Cho tay lên day day chỗ vừa bị đập trúng không quên liếc đôi mắt gườm gườm nhìn xem ai lại vô duyên đáp đũa lung tung đụng trúng đầu tôi. Đang ngó quanh lớp xem ai khả nghi thì trên bục giảng thầy giáo quát:

-Này em kia !!!

Tôi lúc này mới để ý đến trên bảng, thầy giáo tức giận quát to, cả lớp thì quay xuống chỗ tôi nhìn với ánh khó hiểu, còn đứa nãy giờ đang ngồi nói chuyện với tôi thì cầm cúi tỏ vẻ chăm chỉ nhưng thực chất đang cố gắng nhịn cười. Hừ =”=. Tôi chậm chạp đứng dậy trả lời thầy:

-Dạ

Thầy giáo vừa nghe tôi đáp thì cổ nín giận hỏi tôi:

-Tôi đang giảng bài mà em cười cái gì hả? Tôi giảng bài sai chỗ nào hay sao mà đến mức em phải chê cười thành tiếng như vậy hả?

Thấy tôi không nói gì thầy càng tức giận nói:

-Giờ tôi cho phép em nói đây sao không trả lời tôi. Em coi thường tôi à? Học sinh bây giờ càng ngày càng vô lễ, ^%&^*&^&(

Tôi cứ đứng đấy nghe thầy mắng cho một tràng dài mà chẳng nói lại câu nào, ai bảo tự dung trong lớp học mà cười như điên như thế chứ. Đã thế hai đứa kia nó không thèm nhắc tôi nữa chứ.

Thầy mắng xong còn phạt tôi mang xách vở xuống cuối lớp đứng nghe giảng. Tôi đang cầm vở định đi xuống cuối lớp thì Mai Hiền bên cạnh huých tôi làm động tác xin lỗi. Hừ giờ này xin lỗi còn nói chuyện giờ nữa. Tôi không thèm để ý nó cầm xách vở xuống cuối lớp.

Trong lúc chịu phạt tôi vừa tức vừa nghĩ sao hôm nay xui xẻo thế nhỉ? Hay tại hần nhỉ? Đứng rồi tại hần. Từ sáng gặp hần tới giờ mình toàn bị phạt. Đúng là đồ quỷ xui xẻo.

Cả tiết tôi cứ đứng an ủi mình thế đem bao nhiêu xui xẻo của ngày hôm nay đổ hết lên người “hần”. Con người luôn luôn là như thế, chẳng bao giờ tự mình nhận thức được mình đã làm sai điều gì, chỉ biết đổ lỗi do hoàn cảnh hay con người xung quanh gây nên. Chỉ có làm như vậy thì tâm trí của chúng ta mới thấy được an ủi.

Hết tiết học tôi ôm sách vở về chỗ ngồi, Mai Hiền sán lại nịnh bợ xin lỗi tôi:

-Thôi mà người ta xin lỗi mà, tại lúc đấy mày nói to quá làm thầy quay xuống nhìn bản mình chăm chăm tao không nhắc mày được Mà thằng Dũng này nữa thấy thầy nhìn bọn tao như thế mà không thèm nhắc gì cả.

Mai Hiền vừa nói vừa quay xuống vỗ vỗ vào người Dũng. Dũng đang nói chuyện với mấy thằng con trai thì ngừng lại tiếp lời Mai Hiền:

-Đừng bảo Dũng không nhắc. Tôi ngồi đằng sau Châu chọc muốn rụng tay mà có phản ứng gì đâu..

Tôi ghệt mặt ra đấy nghe hai đứa nói. Lỗi là do tôi rồi, mãi mê tưởng tượng quá mà không chú ý thầy giáo trên bục giảng. Hai đứa kia thấy tôi buồn ro ngồi đấy không nói chuyện gì nữa quay lại an ủi tôi:

-Thôi cười lên xem nào. Tí tí với ca ca đây sẽ bao muội muội đi ăn nem rán coi như xả xui cho hôm nay. Chịu không nào?

Vừa nói Mai Hiền vừa xoa xoa loạn tóc tôi nên. Thấy có đồ ăn tôi cũng chả để ý nó làm gì đầu mình, ra sức gật đầu như giả tôi để tán thành ý kiến của hai đứa nó. Mai Hiền thấy phản ứng như mong đợi của tôi thì không quên xoa đầu nói:

-Ngoan

Rồi bỏ lại tôi ngốc nghếch cười tại chỗ, kéo Dũng đi thẳng xuống canteen.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Gặp Lại

Tan học ba đứa kéo nhau đến quán nem gần cổng trường mà mọi lần thường hay đến ăn. Gọi đồ ăn xong ba đứa xum lại “chem. Gió” với nhau. Mai Hiền quay lại hỏi tôi:

-Ngày sao sáng nay mày đi học muộn thế?

Tôi đáp:

-À, tôi qua cây phim muộn quá máy hết phim không sạc nên chả có báo thức. Mẹ toa ra cửa hang từ sớm, nên chả có ai gọi.

Mai Hiền như biết trước tôi sẽ nói lí do đấy nên chỉ chep miệng nói:

-Tao biết ngay mà. =”=

Tôi không thèm nói chuyện với Mai Hiền nữa quay qua nói chuyện với Dũng:

-Ngày, ông đang chơi cái trò gì đấy?

Tôi hỏi xong đợi mãi cũng chả thấy Dũng trả lời, vẫn thấy nó tay cầm con iphone ngoáy qua ngoáy lại, ngón tay cái thì bấm vào màn hình kịch liệt. Miệng

thình thoảng phát ra tiếng lằm bằm “chết này”. Vẫn không thấy nó có dấu hiệu sẽ trả lời tôi, tôi liền đưa tay bấm nút tắt, màn hình tối om. Liền sau đó là tiếng thét:

-Đừ~~~~~

Nghe thấy tiếng hét như “lợn bị cạo “ của Dũng tôi với Mai Hiền hai đứa nhìn nhau cười khoái trá, nó tức mình nhưng chẳng làm gì được bọn tôi. Quay lại tính bật máy lên chơi tiếp thì tôi nói:

-Đã bảo đi chơi với nhau thì không ôm cái máy cơ mà. Ông không coi bọn tôi ra gì chứ gì?

Tôi đập bàn giả vờ tức giận nhưng miệng vẫn cười cười, cái Hiền cũng hùa theo:

-Đúng ... đúng đã quy định rõ ràng rồi nhé.

Thấy chúng tôi làm trò, nó không vạch trần bọn tôi chỉ lạnh lùng thốt ra một câu:

-Ăn thêm gì cứ gọi hôm nay tao bao.

Dũng vừa dứt lời tôi vs Mai Hiền mắt sáng rực lạ thường, tôi còn cướp điện thoại trên tay của Dũng dùng tốc độ ánh sáng bật lại trò chơi rồi rồi đưa cho nó không quên kèm theo câu nịnh hót:

-Bạn Dũng cứ chơi đi, đây này Châu bật cho Dũng rồi đấy. Dũng thích chơi bao lâu cũng được. Châu với Hiền không nói gì đâu =>))

Còn cái Hiền khi nghe câu đấy không thèm để ý hình tượng, kích động đứng lên hét to:

-10 nem nữa chị oiiiiiiiiiiii-Cho thêm mấy chai nước nữa chị nhé.

Gọi xong không quên quay lại nịnh hót hỏi Dũng:

-Dũng thích uống gì nào để Hiền gọi. À nhớ rồi C2 hả. Có ngay nha.

Chị oi cho thêm chai C2 nha. Nhiều đá vào.

Dũng nhìn thấy thái độ của hai con người trước mặt thì không có phản ứng gì, coi đó như là chuyện thường ngày vẫn xảy ra. Khuôn mặt rất thỏa mãn về sự chăm sóc đột xuất của hai đứa bạn bên cạnh mặc dù sự chăm sóc ấy xuất phát vì tự lợi cá nhân.

Ba đứa ăn xong chuẩn bị dắt xe ra về thì tôi vô tình ngược mắt nhìn về phía cổng trường thấy một nam sinh đang đứng đấy đợi ai đó. Tôi nghĩ sao quen thể nhỉ, nhất là cái mặt đẹp đẹp đó nha. Đang nghĩ xem là ai thì tôi giật mình. Mắt tròn trũng lên, quay ua ah! đứa kia vậy gọi loạn xạ:

-Này... hần...hần...quý xui xẻo...&*(

Dũng với Mai Hiền nhìn tôi đầy khó hiểu:

-Mày nói tiếng mán gì vậy? Ăn nem nhiều quá ngộ chữ à?

Tôi lúc này mới lấy lại bình tĩnh nói đồng dục:

-Thằng sáng nay chọc mộng tao, nó kia kia

Tôi vừa nói vừa đưa tay chỉ ra hướng cổng trường. Mai Hiền với Dũng nhìn theo hướng tay tôi chỉ, nói:

-Đâu? Kia á. Thằng cao cao mà đang chuẩn bị lên xe kia á. Sao nhìn quen thể nhỉ?

Tôi nghe Mai Hiền liền quay lại hỏi nó, kèm theo ánh mắt không tin. Vì nó chơi với ai mà tôi chẳng biết:

-Mày quen á? Thật không?

Mai Hiền nghe tôi hỏi vậy nhớ thì cố nhớ lại, còn quay lại hỏi Dũng:

-Tuần trước ông đi đá bóng với lớp 11P7 đúng không?

Dũng nghe hỏi vậy, như giật mình nhớ ra điều gì đó, quay lại nhìn Mai Hiền rồi cả hai đứa cùng nhìn tôi đồng thanh nói:

-Hừu , lớp 11P7

Rồi quay qua nhìn lại người đang đứng ở cổng trường để xác thực câu trả lời nhưng chỉ nhìn thấy cái bóng áo trắng treo lên sau xe ai đấy rồi phóng đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Mẹ

Buổi tối tại nhà Bảo Châu.

Vừa ăn cơm xong Bảo Châu liền vào phòng bật máy tính lướt facebook, vừa đăng nhập thấy ngay status của Mai Hiền hiện lên đầu trang chủ. Bảo Châu không suy nghĩ nhiều liền inbox ngay hỏi Mai Hiền.

Bảo Châu: Này, tao bảo

Mai Hiền: Nói.

Bảo Châu: Mày với Dũng quen với hần hả?

Sao đây là lần đầu tiên tao nhìn thấy hần nhĩ?

Học sinh mới chuyển vào à?

Mà mày nói nó tên gì cơ?

Mai Hiền: ... Ai quen đâu, tuần trước tao đi xem lớp mình đá bóng nên nhìn thấy thôi. Nó vào học từ lâu rồi má. Nhưng ít thấy trên trường. Mà nó tên là Hữu học lớp 11P7. Ngay cạnh lớp mình đấy

Bảo Châu: Oh My God !!!!! Mà sao bọn mày đi xem đá bóng mà tao lại không đi nhĩ

Mai Hiền: Con điên!!! Mày ở nhà trông quán cho mẹ mày thấy.

Bảo Châu: *icon cười lè lưỡi* Tao quên

Mai Hiền: Mà tao phải công nhận bạn ý đẹp trai thật đấy. Đúng là khuôn mặt chỉ cần nhìn một lần đã để lại ấn tượng *icon trái tim bay tóe lờ*

Bảo Châu: - - - Ấn tượng cái rắm đấy !!!!!

Cứ như thế chúng tôi nói chuyện với nhau đủ thứ trên trời dưới đất đến khi Bảo Châu lấy điện thoại xem giờ thì đã là 11h rồi. Tạm biệt Mai Hiền rồi tắt máy tính đi, ra khỏi phòng ngó quanh nhà nghĩ thầm: “Sao giờ này mẹ chưa về nhĩ?”. Nhà chỉ có hai mẹ con, dù mẹ có về muộn đến mấy Bảo Châu vẫn cố gắng chờ, chỉ là Bảo Châu không thích cảm giác ngủ một mình mà không có ai bên cạnh. Rất không an toàn.

Đợi khoảng tầm 5 phút vẫn không thấy mẹ về, Bảo Châu vào phòng khoác thêm cái áo, khóa cửa lại rồi đi bộ ra cửa hàng tạp hóa của mẹ ở gần đấy. Vừa tới nơi thì cũng là lúc mẹ đang khóa cửa chuẩn bị ra về. Bảo Châu thấy mẹ liền chạy ra ôm chầm lấy bà từ phía sau rồi gọi:

-Mẹ

Bà Lâm thấy con gái ôm chầm lấy mình thì mình:

-Cái con bé này, đi ra cho mẹ khóa cửa xem nào, ôm như thế này ai mà khóa cửa được. – Giọng bà mang hàm ý trách móc nhưng người vẫn đứng yên để cho con gái ôm, không hề có ý định đẩy ra.

Khóa cửa xong bà quay lại cốc nhẹ vào đầu đứa con gái đang ôm ghì lấy mình kia rồi mắng:

-Con gái con đứa đêm hôm mò ra đây làm gì. Nhớ đâu đi trên đường xảy ra chuyện gì thì sao. Dặn bao nhiêu lần mà có chịu nhớ đâu. Cô lớn rồi đấy, đừng để mẹ suốt ngày phải nói cô nữa nhé. Mẹ mệt với cô rồi đấy

-Vâng.vâng, tại con nhớ mẹ nên mới ra đây đón mẹ về mà. Mẹ chẳng hiểu lòng cô gì cả. – Bảo Châu không vì lời căn nhắc của mẹ mà tỏ ra khó chịu, mà trái lại nghe lời mẹ mắng mà trên môi không tắt nụ cười.

Cứ như thế hai mẹ con trò chuyện với nhau cho tới khi về tới nhà. Bảo Châu từ nhỏ cho đến khi lớn chưa lần nào biết mặt bà mình nhưng không vì điều ấy mà làm Bảo Châu buồn, vì đã có mẹ bên cạnh quan tâm chăm sóc cho cô, luôn dành cho cô mọi điều tốt đẹp. Bảo Châu biết mẹ vất vả vì mình như

vậy nên Bảo Châu rất ngoan, dù từ nhỏ hay lớn lên chưa bao giờ vì mình không có cha bên cạnh mà thất vọng, không vì có cha mà cảm thấy tủi thân. Sao phải tủi thân chứ vì Bảo Châu luôn có “mẹ vĩ đại” ở bên rồi.

Nhiều lúc mẹ Lâm bận rộn với công việc cửa hàng không có thời gian quan tâm tới Bảo Châu nhiều như trước, nhưng Bảo Châu không vì thế mà hờ hững trái lại Bảo Châu rất tự giác học hành, dọn dẹp nhà cửa và tự học nấu ăn để lo cho mình, không làm cho mẹ Lâm lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Sự Cố Ở Canteen

Rút kinh nghiệm buổi đi học muộn ngày hôm trước, hôm nay Bảo Châu rất rất sớm. 6h30 Bảo Châu đã có mặt tại lớp học thấy lớp có lác đác vài người đang chán nản định lôi điện thoại ra lên mạng thì từ xa đã nghe thấy tiếng Mai Hiền với Dũng chỉ chớc nhau. Hai cái con người này sáng sớm cũng trêu nhau được, người thì chả thấy đâu mà đã nghe thấy tiếng từ xa. Mai Hiền tiến vào lớp mang theo về hăm hực ngồi xuống cạnh tôi còn Dũng theo sau cười cười kiểu rất gọi đòn cũng tiến vào lớp. Tôi thấy thể liền qua hỏi:

-Chúng mày lại sao đấy? Suốt ngày chỉ chớc

Mai Hiền gườm gườm nhìn Dũng hăm hực trả lời tôi:

-Ai thêm chỉ chớc với nó. Tại nó trêu tao chứ.

-Ai thêm trêu mày. – Dũng nghe thế cũng cố cãi theo

Tôi hết nói nổi bọn nó, cứ để kệ cho chúng nó như vậy. Còn mình ngồi bên cạnh nhìn chúng nó cười cười. Được một lúc thì trống vào tiết vang lên, hai đứa kia cũng ai về bàn nấy. Tôi lôi sách trong cặp ra rồi chăm chú nhìn lên bảng nghe thầy giảng bài.

Tùng...tùng...tùng... Trống hết tiết vang lên

-Sao đã hết tiết rồi à? – Bảo Châu hỏi về ngõ ngang

-Lâu chết đi được. Nhanh xuống canteen thôi, đói sắp là rồi – Tôi chưa kịp trả lời nó đã kéo tay tôi và Dũng chạy thẳng 1 mạch xuống canteen.

Canteen trong giờ ra chơi rất là đông học sinh xuống ăn sáng, tôi với Mai Hiền phải mất một lúc lâu mới tìm thấy chỗ, còn Dũng thì có nhiệm vụ chen vào đông người kia mua đồ ăn sáng. Tôi với Mai Hiền ngồi một lúc thì Dũng cũng từ đám người chen ra hai tay xách 3 túi bánh mì, cười cười tiến về phía chúng tôi. Mai Hiền thấy Dũng ngồi xuống bên cạnh thì hỏi:

-Này! Ông không mua nước à?

Dũng đang định đứng lên đi mua nước thì tôi ngăn lại:

-Để đấy mình đi mua cho. – Tôi cười nhìn hai đứa rồi đứng dậy.

Mai Hiền vừa ăn vừa nói cảm ơn tôi. Cầm ba cốc nước trong tay tiến về phía trước, tôi sợ nước đổ cứ nhìn chăm chăm ba cốc nước, không để ý đường phía trước nên vấp vào cái ghế nhựa cả người mất đà ngã nhoài về phía trước, ba cốc nước cũng theo hướng tôi ngã mà văng theo. Trước lúc “tiếp đất” trong đầu tôi phát ra suy nghĩ “phải ngã thật đẹp” không thì “dor” chết mất.

Nhưng trên thực tế thì nó lại chẳng như Bảo Châu mong muốn, Bảo Châu ngã nhoài về đằng trước nên chắc chắn ngã ngay kiểu vồ éch, mông thì vênh lên trên, đầu cúi rạp xuống đất giống tư thế lên chùa khấn phật, trên tay thì còn sót lại chiếc cốc nhựa.

Mọi người trong canteen đều ngoái lại nhìn tôi với ánh mắt e ngại, chưa thấy người ngã bao giờ chắc, tôi trong lòng oán thăm. Lúc này Bảo Châu mới để ý thấy có đôi giày thể thao đứng trước mặt mình, theo hướng đôi giày nhìn lên. Lúc này tiếng hét kích động của Bảo Châu vang lên, người đứng trước mặt Bảo Châu lúc này chính là Hữu Nam:

-A...A...A!!!!- Bảo Châu vừa hét vừa dùng tốc độ nhanh nhất để đứng dậy.

Lấy vội mấy tờ giấy ăn ở gần đấy tiến lên lau nước trên áo Hữu Nam, chân tay lúc này vì sợ hãi cuống cả lên, miệng thì luôn lặp bập nói:

-Xin..xin lỗi. Thực sự xin lỗi.

Bảo Châu định cho tay lên lau nước trên mặt Hữu Nam thì bị túm lại. Hữu Nam dùng ánh mắt đầy tức giận và đầy khó chịu nhìn chằm chằm Bảo Châu, theo đó lực nắm tay Bảo Châu càng tăng, Bảo Châu bị nắm tay có chút đau nhưng vì ánh mắt đáng sợ đó nên không dám kêu, chỉ biết đứng đó cau mày. Lúc này Hữu Nam mới gần từng chữ nói:

-Cô... Muốn chết hả? Tránh xa tôi ra. – Hữu Nam không chút thương tiếc hất mạnh tay Bảo Châu, rồi quay người đi ra khỏi canteen.

Đang sau, Bảo Châu cả người lao đảo ngã ‘phịch’ xuống đất. Lúc này Mai Hiền với Dũng từ trong đám đông chạy tới đỡ Bảo Châu dậy. Mai Hiền liên tục nói câu xin lỗi, nhìn thấy bạn vẫn không có phản ứng gì thì cuống lên suýt thì bật khóc. Bảo Châu lúc này mới lấy lại bình tĩnh nói:

-Đi thôi. – Nghe Bảo Châu nói thế Mai Hiền với Dũng liền dìu Bảo Châu rời khỏi canteen để lên lớp học.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Ác Quỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lá Bài The David

Chuyện ở canteen đã trôi qua được một tuần, nhớ lại hôm đó lúc Bảo Châu vừa lên lớp các bạn trong lớp xúm lại chỗ Bảo Châu hỏi thăm đủ thứ làm cho Bảo Châu chỉ biết ngồi đần mặt ở đấy, Mai Hiền thấy thế thì nhanh nhẩu trả lời thay rồi đuổi lần lượt từng đứa một về chỗ.

Buổi sáng lúc Bảo Châu vừa vào lớp học thấy các bạn trong lớp tùm năm tùm ba vào chỗ của Mai Hiền thấy Bảo Châu tới thì có một bạn nhường chỗ cho Bảo Châu vào. Vừa ngồi xuống Bảo Châu thấy Mai Hiền trong tay cầm một xấp bài Tarot, ngón tay thuần thục xếp từng lá bài trên bàn, bạn học ngồi xung quanh thì hồi hộp nhìn, Mai Hiền xếp xong thì lên tiếng:

-Nào, đứa nào muốn hỏi về chuyện gì thì bốc đi nào, bốc xong rồi đưa tao giải hộ cho, nhưng nói trước cái này chỉ để giải trí thôi nhé, đứa nào tin thì tin không thì thôi.

Mai Hiền nói xong, mọi người ngồi ở đấy nhanh tay mỗi đứa lấy một lá rồi đưa ra trước mặt Mai Hiền, tranh nhau đặt câu hỏi, Mai Hiền thấy tình cảnh hỗn loạn trước mặt không khỏi lắc đầu nhưng tay vẫn nhận bài lần lượt của từng người rồi giải đáp.

Tôi không hứng thú với trò này lắm, nhìn quanh lớp thấy Dũng đang đứng ngoài hành lang một mình tôi liền chạy ra, vỗ mạnh vào vai nó, rồi nói:

-Này chàng trai, làm gì mà thơ thần thế, tương tự em nào ở dưới sân trường chẳng. Đâu, để tôi xem ông tương tự em nào dưới đó mà nhìn chăm chú vậy. – Tôi vừa nói vừa làm điệu bộ ngo ngoé lung tung, Dũng thấy thế thì bật cười.

-Đừng giả vờ nữa, ra đây làm gì, sao không ở trong đấy mà xem.

Tôi nghe Dũng nói thì nhún vai, ra về nhằm chằm dựa lưng vào lan can. Dũng thấy tôi không trả lời, nói tiếp:

-Con gái mấy bà chỉ toàn nghĩ ra mấy trò vớ vẩn, toàn tin vào mấy cái linh tinh. Có mấy cái lá bài mà cũng đoán được đủ thứ. Chắc chết. – Dũng vừa nói vừa nhìn vào lớp chỗ Mai Hiền.

Tôi nghe Dũng nói vậy, không phản đối cũng chả đồng tình, chỉ đáp:

-Chịu thôi. Ai bắt chúng tôi sinh ra đã là con gái chứ. Nào, đi vào lớp thôi cũng sắp đến giờ học rồi đấy – Tôi nói xong liền kéo tay Dũng đi vào lớp.

Mọi người đã về chỗ của mình hết, tôi vừa vào lớp liền ngồi vào chỗ, Mai Hiền thấy tôi liền xích lại gần, nói với về hào phóng:

-Nào muội muội, lại đây bốc thử một lá xem nào.

Mai Hiền vừa nói vừa kéo tay tôi, ánh mắt nhìn tôi với vẻ “chỉ được bốc, không được cãi”. Tôi thấy vậy cũng đưa tay lên bốc bừa một lá rồi đưa cho Mai Hiền.

Mai Hiền nhận lá bài mà Bảo Châu đưa cho, cười cười nhìn cô bạn, nhưng khi nhìn thấy lá bài thì nụ cười liền tắt ngấm, thay vào đó là vẻ hoảng sợ. Bảo Châu thấy thái độ Mai Hiền thay đổi thì lo lắng hỏi:

-Sao thế?

Mai Hiền vừa giơ lá bài ra, vừa nói:

-Lá bài này mang tên The David, lá bài này cho thấy điểm xấu sắp xảy đến.

Lúc này Bảo Châu mới nhìn kĩ lá bài, trong lá bài là hình ảnh của một con ác quỷ với cặp sừng to trên đầu, đằng sau nó là một đôi cánh và cái đuôi màu đỏ rực lửa, con ác quỷ dường như đang nô đùa trong một khu vườn mang nguy hiểm đến cho con người. Mặc dù Bảo Châu không tin vào mấy thứ này lắm nhưng nhìn thấy con ác quỷ trong tấm bài này bất giác Bảo Châu nghĩ đến Hữu Nam, lại nhớ tới khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt âm u, giá lạnh nhìn xuyên vào người Bảo Châu như hôm ở trong canteen, nghĩ xong Bảo Châu không khỏi lạnh người.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Anh Muốn Chết Hả? Tránh Ra!!!!

Reng...reng...reng.

-Hết giờ rồi các em có thể nghỉ. Hẹn các em vào buổi học sau. – Cô giáo nói xong, mỉm cười, rồi xách cặp tiến ra khỏi lớp.

Thấy cô giáo vừa ra khỏi lớp học sinh trong lớp ủa ra như đàn ong vỡ tổ, la hét một cách sôi nổi, một đám nữ sinh túm năm tụm ba vào nói chuyện cười đùa, đám con trai thì đứng trên chộc nhau ngoài hành lang, thỉnh thoảng thấy mấy em khóa dưới đi qua thì trên chộc rồi cười rộ lên.

Bảo Châu thấy chuông hết tiết vang lên, không nghĩ ngợi gì phi thẳng một mạch ra cửa, đằng sau còn vọng lại tiếng nói đầy trêu chọc của Mai Hiền:

-Muội muội đi từ từ thôi, không cần gấp thế đâu.

Dũng thấy thế liền hỏi Mai Hiền, về mặt thắc mắc:

-Nó đi đâu mà vội thế mày?

Mai Hiền thấy Dũng mặt đỏ ửng ra hỏi mình thì vỗ vỗ vai Dũng nói:

-Đôi khi trẻ con không nên tò mò quá nhiều.

Dũng nghe xong không khách khí lấy cái bút trên bàn gõ gõ vào trán Mai Hiền không thương tiếc. Mai Hiền bị đánh bất ngờ chỉ biết ôm trán kêu than, đôi lông mày thanh tú thì nhăn lại, đôi mắt to tròn lấp lánh nhìn Dũng đầy đáng thương. Dũng nhìn thấy khuôn mặt đáng thương đến mức đầy đáng yêu của Mai Hiền thì bất giác ngồi ngơ ngẩn, Mai Hiền chớp lấy cơ hội nhanh chân dậm một cách dứt khoát xuống chân Dũng:

-A...A...A!!!! – Dũng vừa hét vừa ôm chân nhảy dựng lên, còn Mai Hiền đã chạy đến cửa lớp ngoái lại nhìn Dũng đầy vẻ đắc ý.

Lúc này Bảo Châu tay vừa ôm bụng, mặt nhăn nhó khó chịu, chân thì như được gắn tên lửa lao băng băng đến nhà vệ sinh. Đi gần tới nhà vệ sinh thì tự dưng Hữu Nam từ đâu xuất hiện chắn đường Bảo Châu, cô bước sang hướng nào hấn liền bước theo, cứ năm sau lần như vậy. Bảo Châu ngược ánh mắt tức giận lên nhìn Hữu Nam.

Vẫn là bộ dạng lạnh lùng như ngày thường, nhưng ánh mắt thì không còn mang vẻ âm u như trước thay vào đó là cái nhìn thích thú, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên như cười như không. Nhưng đối với Bảo Châu khuôn mặt đó lúc này rất đáng gọi đòn, cô chỉ muốn xông lên cắn cho hấn ta một phát.

-Anh muốn chết hả? Tránh ra!!!! – Bảo Châu như kìm nén không được nữa, bất ngờ hét to rồi đẩy Hữu Nam một cái thật mạnh, xong thẳng hướng nhà vệ sinh mà phi tới.

Hữu Nam không vì bị đẩy mà trở nên tức giận trái lại ánh mắt thích thú nhìn hướng nhà vệ sinh. Đây là cô gái đầu tiên dám đe dọa hấn như thế, đã vậy còn đẩy hấn một cái không thương tiếc. Hấn bất giác nhớ lại về mặt của cô lúc đấy, nụ cười trên môi càng in đậm hơn.

Đem theo khuôn mặt thỏa mãn từ nhà vệ sinh đi ra, thấy Hữu Nam không còn ở đấy, Bảo Châu mang tâm trạng vui vẻ đi về lớp. Vừa vào chỗ thì thấy Mai Hiền và mấy đứa ngồi gần đấy đang cầm cúi chép chép đây chữ ra bàn, tôi chỉ cần liếc qua đã biết chúng nó đang làm gì, rồi huých vai Mai Hiền:

- Mày lại không học bài hả? Chép ra bàn cũng vô ích thôi. Chẳng thà qua đây nản nỉ chị đây, tí chị cho chép bài. Ha...Ha

- Tao đây không có thời gian nghe mày nói nhảm đâu. Tránh ra xem nào.!!! - Mai Hiền vừa nói vừa đẩy tôi qua một bên, chiếm luôn chỗ tôi ngồi để chép đáp án.

Dũng thấy tôi bị Mai Hiền xua đuổi liền đưa tay ra vẫy tôi xuống chỗ nó, ngồi nói chuyện một lúc chuông vào lớp cũng vang lên. Tôi liền đứng dậy đi về chỗ, Dũng gọi với tôi lại:

- Này tí về nhà mày đi..... - Cả lớp đang lục đục ổn định để vào lớp nghe thấy tiếng nói của Dũng, đồng loạt cả lớp đều "ò" lên, ánh mắt mờ ám đồng

loạt nhìn về phía chúng tôi. Dừng thì chẳng để ý đến ánh mắt của mọi người thân nhiên lời sách vở ra.

Tôi thấy vậy liền xua tay giải thích:

- Không như mọi người nghĩ đâu, chỉ về nhà mình ăn cơm thôi mà.

Cả lớp lại đồng loạt "ồ" lần hai.

Tôi vội vàng về chỗ, thấy Mai Hiền đang ôm bụng cười đến chảy nước mắt, xem lần tiếng cười là giọng nói:

- Bảo Châu, muội thật đáng yêu. Ha...ha..ha.

Tôi không thêm để ý lời nó nói, tức giận đứng lên chào cô giáo vừa vào lớp.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Bị Bắt

Cuối cùng năm tiết học cũng trôi qua một cách nhanh chóng.

Bảo Châu nhìn Mai Hiền và Dũng, thúc giục:

-Nhanh cái coi. Tao đói lắm rồi.

-Đây. Xong rồi. Đi thôi.-Mai Hiền đáp.

Trên đường xuống nhà xe, Mai Hiền và Dũng bàn luận xem tí về nhà sẽ ăn món gì. Đưa thì thích thịt gà đưa thích thịt lợn, hai đứa cãi nhau ầm sấm trường lên. Tôi thấy thế cũng không ngăn lại, tốt nhất là đứng tránh ra một bên.

Tôi đang hứng trí xem hai đứa cãi nhau đến hồi gay cấn thì tự dưng có ai đó lôi tôi đi từ phía sau. Tôi cuống quá chỉ biết vẫy tay loạn xạ để kéo sự chú ý của hai đứa kia. Hai đứa nó không những không quay lại mà còn gạt tay tôi ra. Tôi chỉ biết khóc thầm trong lòng và để “ai đó” lôi tôi đi.

Một lúc sau, Mai Hiền và Dũng cãi nhau đến cửa nhà xe dừng lại, quay lại gọi Bảo Châu thì chẳng thấy người đâu. Mai Hiền hỏi Dũng, Dũng hỏi ngược lại Mai Hiền rồi lại lâm vào cuộc cãi vã không có hồi kết.

Lúc này, ở khu vực vắng vẻ nhất gần nhà vệ sinh.

Bảo Châu khi được thả ra thì liền quay lại nhìn xem đứa nào vừa lôi mình, lúc xoay người lại bắt gặp ngay ánh mắt lạnh băng đang nhìn mình, đôi môi của người đó nhếch lên như cười như không, vẻ mặt rất đáng sợ.

Thôi xong rồi!

Người mang về mặt đó không ai khác chính là Hữu Nam.

Bảo Châu thấy người đó là Hữu Nam chỉ biết lặng lẽ trong lòng cầu cho mình bình an, đầu thì lặng lẽ cúi xuống, tay vân vê vạt áo.

Hữu Nam thấy bộ dạng giả vờ đáng thương kia thì nhếch mép cười, nói:

-Ngẩng đầu lên.

Bảo Châu giả vờ như không nghe thấy gì, vẫn kiên trì cúi đầu.

Hữu Nam đợi một lúc mà không thấy Bảo Châu phản ứng gì, liền đe dọa:

-Nếu như không muốn ở đây đến tối thì ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Bảo Châu nghe thấy thế liền ngẩng đầu lên nhìn Hữu Nam. Miệng lắp bắp hỏi:

-Chào...chào bạn. Mình có quen nhau không nhỉ? Nếu không quen thì mình xin phép đi trước nhé.- Vừa nói Bảo Châu vừa lặng lẽ lách qua người Hữu Nam, đang chuẩn bị chạy thì lại bị lôi trở lại.

Thấy mình lại bị lừa lại, Bảo Châu lại dùng chiến thuật, giả vờ cái gì cũng không biết, vẫn dùng giọng ngây thơ vô tội hỏi Hữu Nam:

- Bạn còn có chuyện gì muốn nói sao? Mình thì hết chuyện rồi.- Dứt lời, Bảo Châu cố đẩy Hữu Nam ra để chạy, nhưng lại một lần nữa bị lừa trở lại.

Bị lừa trở về vị trí cũ Bảo Châu vắt óc nghĩ xem dạo gần đây mình có đắc tội với hắn không, đang mải nghĩ thì Bảo Châu thấy tay của Hữu Nam vung lên, hướng tới gần người mình.

Bảo Châu liền ôm chặt lấy tay Hữu Nam, ra sức níu lại, rồi liền mồm nói:

- Có gì thì chúng ta có thể bình tĩnh nói chuyện mà, cậu đừng có mà manh động, với cả tớ là con gái, đánh con gái thì không được hay cho lắm, ^&^\$^&%*&*(*)(*.

Hữu Nam nhìn cô gái đang ra sức ôm tay mình vào lòng, mồm thì nói luyên thoáng, đầu lông mày khẽ nhíu lại, cậu ghét những ai ồn ào. Hữu Nam liền đưa tay mình lại gần mồm Bảo Châu, lấy lại hai ngón tay kẹp cái "mỏ" của Bảo Châu lại, chỉ còn nghe thấy tiếng "ư..ừ..ừ" phát ra từ cái "mỏ" đó.

Mất hết kiên nhẫn, Hữu Nam gắt:

- Trật tự.

Tiếng ồn im bặt.

Nhận được kết quả như mong muốn, đầu lông mày của Hữu Nam dần ra, khóe miệng nhếch lên.

- Tôi không thích người khác không nhận ra mình, lại càng không thích người không biết nghe lời. Tốt nhất nên ngoan ngoãn ở đây nghe tôi nói chuyện đi.

Bá đạo. Quả thật bá đạo. -o-

Mặt tôi lúc đấy chỉ biết đàn ra, đầu ra sức gật. Không quên chỉ vào cái tay đang kẹp miệng tôi kia, ra hiệu bỏ ra, không sao chúng ta có thể nói chuyện đây. T_T

Hữu Nam thấy vậy, liền rút tay lại.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Ác Quỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bị Bắt 2

Cái mỏ của Bảo Châu cuối cùng cũng được tự do, rút kinh nghiệm, lần này Bảo Châu không lên tiếng, dè dặt nhìn người con trai đối diện ý bảo “có gì thì mau nói đi”.

Hữu Nam không thèm để ý ánh nhìn của Bảo Châu lên tiếng:

- Có phải vừa nãy cậu bảo không quen tôi?

Hữu Nam vừa hỏi vừa nhìn Bảo Châu với ánh mắt đầy nguy hiểm.

Thấy ánh mắt nguy hiểm của Hữu Nam nhìn mình, cậu nói “đúng” đang chuẩn bị bật ra liền nuốt vội vào, thôi mà nói như vậy thể nào cậu ta cũng bóp tôi chết mất. T_T

Lại dùng chiến thuật giả ngu, tôi vội nở nụ cười dè dặt, nói:

- Tớ có nói vậy sao? Sao không nhớ gì hết vậy ta. Cậu nhất định là nghe lầm rồi. Nếu không quen thì bây giờ quen cũng chưa muộn đúng không? Hề... Hề.

Hữu Nam nhìn cô gái đang “giả ngu” trước mặt mình, miệng lại nhếch nhếch lên như cười như không, ánh mắt lạnh lùng được thay thế bằng cái nhìn hững hờ.

Bảo Châu ghét nhất là cái điệu nhếch mép đầy nguy hiểm kia, nếu có thể Bảo Châu chỉ muốn đưa tay “vò vò” khuôn mặt đấy như vò giấy.

Lúc này Hữu Nam lên tiếng:

-Tôi nghe làm sao? Thính lực của tôi giảm sút mà sao tôi lại không biết nhỉ? Cô thử nói xem. Hừ!!!

Sau tiếng “hừ” của Hữu Nam thì cậu tiến gần sát vào Bảo Châu hơn, tay thì chống về bức tường phía sau, dồn Bảo Châu vào một góc tường.

Nguy hiểm đến gần, chạy mau.

Nói là làm, Bảo Châu tụt người thấp xuống, định chui qua khe hở ở dưới, nhưng lại bị chân của Hữu Nam chặn lại, Bảo Châu mất đường trốn thoát.

Không thể chịu thua như thế này được. Anh ghét ồn ào, với không nghe lời hả? Tôi gây ông đập lưng ông cho cậu xem.

Bảo Châu bùng bùng khí thế đứng thẳng dậy đầy mạnh mẽ.

Bộp!!!

-A...a...a – Tiếng hét thất thanh vang lên

Nhưng lần này không phải của Bảo Châu mà tiếng hét đấy được phát ra từ Hữu Nam.

Hữu Nam thấy Bảo Châu bị mình lấy chân chặn lại mãi không đứng dậy, định cúi xuống xem Bảo Châu như thế nào, thì đúng lúc Bảo Châu bật dậy, đỉnh đầu va mạnh vào mũi Hữu Nam.

Đau, thực sự rất đau.

Hữu Nam một ôm mũi, một tay chỉ tay về hướng thủ phạm vừa gây ra chuyện. Miệng lắp bắp:

-Cô...cô có ý chơi tôi. – Nhìn về hướng Bảo Châu đầy căm phẫn, như có thể xông lên giết người ngay lập tức.

Bảo Châu đứng chết lặng tại chỗ nhìn về hướng phát ra tiếng kêu, đầu nổ ầm một tiếng lớn, mặt tái nhợt đi, miệng không nói lên lời. Tay cứng ngắt đưa lên chỉ về hướng mũi Hữu Nam đầy sợ hãi:

-Máu...máu... A...a...a

Sau tiếng hét Bảo Châu quay người chạy khỏi hiện trường, vừa chạy vừa la hét ỉn ỏi, đầu không ngoái lại:

-Xin lỗi...thật sự xin lỗi...tớ không cố ý mà. T_T

Hữu Nam thấy Bảo Châu bỏ đi thì không khỏi tức giận, đứng la hét đe dọa nhưng cô gái vẫn không thèm quay lại, chạy một mạch bỏ lại cậu một mình với cái mũi đang chảy đầy máu.

Trong lòng Hữu Nam thêm nói: “Cuộc chiến bắt đầu. Đợi đấy. Cô chọc vào nhảm người rồi”.

Mai Hiền và Dũng nấp ở gần đấy, chứng kiến hết một màn nói chuyện một mất. Hai người há hốc mồm nhìn nhau, tay liên tục giơ ngón trỏ, biểu thị ngưỡng mộ đối với Bảo Châu.

Thấy Bảo Châu chạy ra, Mai Hiền kéo Dũng đứng dậy đuổi theo sau Bảo châu, gọi:

-Này, đợi...đợi...với.

Bảo Châu vẫn chạy, đầu không ngoái lại nhìn, miệng thì lầm bầm nói “tôi không cố ý mà” đến lúc chạy ra đến cửa nhà xe thì thôi.

Mai Hiền và Dũng cuối cùng cũng đuổi theo được Châu, co người thở gấp đằng sau Bảo Châu, một tay Mai Hiền đặt lên vai Bảo Châu, định gọi bạn thì:

-A...a...a. Đừng đánh tớ, tớ không cố ý. Xin cậu đấy.T_T – Bảo Châu ôm đầu mình.

Mai Hiền và Dũng quay lại nhìn nhau:

-Này...này...tình, tình chưa. – Một lần nói là một lần Mai Hiền đưa tay vỗ vỗ mặt Bảo Châu.

Thấy người phía trước là Mai Hiền và Dũng, đang nhìn mình bằng ánh mắt cảm thông, lúc này cơn tức giận của Bảo Châu tăng cao, vừa hét vừa đánh vào hai người:

-Ya, hai đứa này, được lắm,tại sao chúng mày cãi nhau mà có thể bỏ rơi tao hả? Cấm...cấm.lần sau cãi nhau thì tránh mặt tao ra, không tao nhổ trụi tóc chúng mày. Này thì thịt gà, này thì thịt lợn, nhin...nhin hết cả lũ cho tao. A...a...a!!!!

Mai Hiền và Dũng khóc thầm trong lòng T_T

Chương 11

Sau sự cố đã là mấy ngày sau.

Dũng đang đi lên lớp, chợt thấy ai đó đứng lấp ló ở hành lang gần lớp, đầu thì ngo qua ngo lại như xem chừng ai, đã thế mặt mũi thì bịt kín, hờ hững đôi mắt. Mà cái dáng này rất chi là quen.

Ể. Đó không phải là Bảo Châu sao. Sao hôm nay cứ như là đờ đi ăn trộm thế kia?

Dũng lặng lẽ tiến lại đằng sau Bảo Châu. Nhìn theo hướng mà Bảo Châu đang nhìn, nhìn hoài nhìn mãi mà có thấy gì đâu. Lúc này Dũng đưa tay khẽ nhẹ vào vai Bảo Châu, nhỏ giọng hỏi:

- Mày nhìn cái gì đấy? Chỉ tao với, sao tao chả thấy cái gì cả? -_-

Bảo Châu thấy có tiếng nói, liền sợ hãi la hét inh ỏi ở hành lang, chạy thục mạng vào lớp. Bỏ mặc Dũng đằng sau đang nhìn mình bằng ánh mắt khó hiểu.

Lúc chạy vào lớp, bao nhiêu bạn học nhìn cô với ánh mắt khó hiểu. Có người trêu đùa cô mấy câu. Nhưng cô chẳng còn tâm trạng để ý, không bị tóm lại là tốt rồi. Càng ngày cô càng bội phục sự nhanh chân chạy trốn của cô.

Đi vào chỗ ngồi, cô mới tháo hết khăn che mặt ra, hít lấy hít để không khí. Ngày nào cũng như thế này thì cô chết mất. T_T

Lúc này Dũng tiến vào lớp, thấy Bảo Châu đáng vẻ mặt mới ngồi thờ ở chỗ ngồi, mới cười cười, tiến lại chỗ Bảo Châu, ra vẻ thần bí nói:

- Này, mày thấy tao vừa nhìn thấy gì không?

- Tao mà biết mày thấy gì thì tao làm má mày luôn đấy. Mày tin không?

Dũng không thèm để ý câu trả lời, tiếp tục nói:

- Vừa nãy lúc đi lên đây, tao thấy có đứa nó lạ lắm mày, trời thì nóng chết m*, nó bịt kín cái mặt nó, đứng chui lúi ở hành lang. Đã thế tự dung hét lên như đứa ngộ, xong chạy mất tiêu à?

Bảo Châu nghe Dũng kể xong, mặt biểu cảm kiểu gì dị (͡_ ͡_) , nghiêng răng nói:

- Đừng nên nói người ta như vậy, họ cũng là do bị bạn bè bỏ rơi nên phải thành ra như vậy thôi. Tớ nói đúng không Dũng?

Bảo Châu vừa nói vừa cho tay véo mạnh vào đùi Dũng, làm cho cậu đau cũng không dám kêu, chỉ biết cười "hề hề", chuồn nhanh về chỗ.

Được một lúc thì Mai Hiền đến. Vừa ngồi chỗ liền hỏi:

- Sao không nay mấy người tới sớm thế? Hôm nay sao không đợi người ta đi học với hả? - Hướng qua phía Bảo Châu để hỏi

Như chạm vào con tức chưa nguôi của Bảo Châu, cô lại một lần nữa nghiêng răng nói:

- Mày thử nghĩ xem, vì ai mà tao phải đi sớm như thế này hử?

Mai Hiền thấy biểu cảm của Bảo Châu, quay xuống nhìn qua Dũng với vẻ mặt đau khổ, nhanh chuẩn chủ đề:

- A, đói quá ta. Đi xuống canteen nào. - Rồi kéo theo Dũng hướng cửa mà chạy.

Lúc này, Bảo Châu với vẻ mặt đau khổ nằm gục xuống bàn. Nghĩ lại, từ hôm làm Hữu Nam bị thương đến giờ, ngày nào đi học cô cũng nom nớp lo sợ đụng mặt hắn, sợ hắn đến lớp tìm, xong lúc trên đường đi về chỉ sợ hắn từ sau đi lên đập cô ngã một cái.

Bao nhiêu sự trả thù kinh khủng đều được Bảo Châu nghĩ ra cả. Cô chỉ biết "Amen" trong lòng.

Ọt...ọt...ọt. Tiếng đói bụng phát ra làm Bảo Châu mới nhớ từ sáng đến giờ cô chưa ăn sáng. Sao cô dám ra khỏi lớp để đi ăn sáng đây. Đói quá.T_T

Reng...reng...reng.

Chuông vào lớp vang lên, Mai Hiền và Dũng cũng cùng lúc chạy vào, tay thì túi lớn túi bé chạy vào chỗ ngồi.

Lớp trưởng hô:

- Cả lớp nghiêm...Các bạn ngồi.

Mai Hiền ngồi xuống ghé sát vào người tôi thì thầm:

- Tao mua đồ ăn sáng cho mày, cả đồ ăn vặt nữa.

Bảo Châu quay lại nhìn bạn với ánh mắt cảm động, nói thầm:

- Tao biết chúng mày không bỏ rơi tao mà, mặc dù mấy hôm trước chúng mày rất đều. I love you. Moah ...Moah

Mai Hiền nhìn lại Bảo Châu với ánh mắt khinh bỉ

Cô giáo trên bảng nhắc nhở:

- Trật tự nào các em, chúng ta vào bài học.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Phản Bội Và Lừa Dối

Reng...reng...reng

Chuông hết giờ vang lên. Học sinh trong từng lớp đang chuẩn bị ra về, những khuôn mặt mệt mỏi, buồn ngủ mới vừa này đều được thay thế bằng sự vui vẻ, sáng khoái trò chuyện rôm rả với nhau trên hành lang. Nhưng có một người lại không như vậy. Không ngoài ai khác chính là Bảo Châu.

Các bạn học đã ra về hết, chỉ còn lại Mai Hiền và Dũng - đang dùng ánh mắt kì dị lướt trên người Bảo Châu. Bảo Châu chỉ biết nhìn lại mà cười ngượng, sự lo sợ giăng kín trên khuôn mặt. Đầu óc là một mớ hỗn tạp đã bị sự sợ hãi khổng lồ.

Mai Hiền nhìn thấy bạn mình như vậy, thật có chút lo lắng hỏi:

- Này, sao thế? Đứng lên đi về thôi.

- Mày...kéo...tao...đẩy...với. - Bảo Châu nói xong, từ từ, chậm chậm nhấc bàn tay không còn chút sức lực nào của mình về phía Mai Hiền và Dũng, kèm theo ánh mắt đáng thương.

Mai Hiền và Dũng nhìn bàn tay dừng lại trước mặt mình, bàn tay không chút sức lực rũ xuống. Hai đứa cảm tưởng chỉ cần một ngọn gió nhẹ thổi qua bàn tay kia thực sự sẽ rụng đưa. Mai Hiền và Dũng, quay lại nhìn nhau, gật rụt đầu. Kéo mạnh Bảo Châu về phía trước, đi thẳng về phía cửa lớp.

Xuống dưới sân trường, mặc dù núp đằng sau Mai Hiền Và Dũng nhưng tôi vẫn không voi bớt sự sợ hãi, vẫn liên tục ngó trước ngó sau, tôi chỉ sợ mình không để ý thì Hữu Nam sẽ xuất hiện mà thôi tôi đi lúc nào không hay. Thật sự mà nói thì tôi rất sợ. Tôi đang rất hoảng loạn, tôi nghĩ liệu mình có nên đi khám bác sĩ tâm lí hay không. Tôi đang phân vân không biết nên đến phòng khám nào cho chất lượng mà giá cả phải chăng, thì thấy hai người đằng trước đứng khựng lại, theo thói quen lại ngó về đằng sau, thấy không có ai, đập đập vào cặp hai đứa đằng trước.

- Đi đi nhanh lên. Bọn mày dừng lại làm gì thế, tao mới lưng lăm rồi.

Mãi mà thấy hai đứa kia không phản ứng, lưng thì mới đến phát cáu. Tôi tức giận đứng thẳng lên hét:

- Này. Chúng mày bị sao thế. Đi tiếp đi. - Mặt hai đứa cứng đờ, đồng loạt ánh mắt lướt về phía trước ám chỉ. Tôi theo ánh mắt chúng nó nhìn qua.

- A...A...A Chúng mày...nhanh...nhanh...chạy...không...bảo vệ...tao...nhanh...A~~~~ - Tôi không màng đến hình tượng, bỏ qua mọi ánh mắt, cứ thế la hét và nói loạn xạ, lôi kéo hai đứa đang đứng đờ kia ra bao quanh lấy tôi. Người mà tôi nhìn thấy không ai khác chính là Hữu Nam, người tôi tránh như tránh tà mấy ngày hôm nay đang đứng ngay tại đây.

Hai đứa kia như đã hứa với tôi, ra sức bảo vệ tôi, không để tôi bị rơi vào tay ác quỷ. Nhưng ác quỷ vẫn là ác quỷ, không ai có thể đánh bại, chỉ cần một câu nói của cậu ta, hai đứa bạn tốt của tôi tự dâng hiến tôi vào móng vuốt của ác quỷ. Tôi dù hoảng sợ vẫn âm thầm ghi mỗi nợ này trong lòng. Chúng bạn đợi đây.

Dừng nhìn qua Mai Hiền, thấy khuôn mặt lo lắng của Mai Hiền, cậu định an ủi Bảo Châu sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, đừng lo lắng quá.

- Đi thôi. - Mai Hiền nói

- Hà?

- Qua bên kia uống nước, có quán trà sữa mới mở, bọn trong lớp bảo bên uống ngon lắm. Qua thử đi. Nhanh lên. - Mai Hiền kéo tay tay Dũng đi.

Dừng dần mặt để Mai Hiền kéo mình đi, người vừa nãy với khuôn mặt lo lắng cần cậu an ủi, với người bây giờ đang kéo tay cậu đi ăn, không phải là một người. Chắc chắn cậu nhìn lầm. Cậu nhất định là nhìn lầm. Bọn con gái thật nguy hiểm và đáng sợ. T_T

Tại một nơi khác.

- Thả ra... mau thả ra...khó thở...khụ..khụ.

Khi được Hữu Nam thả ra, Bảo Châu cúi gập người, liên tục vỗ ngực, hít thở không khí.

- Cậu tính giết người à.

- Cậu thử nói xem. - Hữu Nam nhếch mép cười.

Cái điệu nhếch mép đáng ghét ấy, nếu được tôi chỉ muốn kéo lệch miệng cậu ta, để cái nhếch mép ấy không bao giờ xuất hiện. Hừ. Nhưng bây giờ tôi chỉ biết im lặng và cúi đầu.

- Mấy ngày hôm nay cậu tránh tôi.

Tôi nhất quyết im lặng.

- Cậu định không nói gì sao?

Tôi cứ không nói đấy, xem cậu làm gì tôi nào.

- Chuẩn đoán: chấn thương mũi. Phải nắn về vị trí cũ, còn phải trải qua một cuộc tiểu phẫu nhỏ khác, tiền thuốc, tiền viện phí...

- Ô, tự dưng ù tai quá... sao lạ thế nhỉ, nghe không rõ sao ý. Ô tai mình hôm nay làm sao thế nhỉ.

Hữu Nam biết thế nào cô nàng này cũng lại giờ chiều đấy ra. Cậu cũng không quan tâm. Tiếp tục nhìn nào tờ tiền viện phí đọc tiếp.

- Tiền thuốc, tiền viện phí. Tôi cũng không ở viện lâu lắm. Tiền viện phí cũng không nhiều lắm. Khoảng 5 triệu thôi - Bốn chữ cuối Hữu Nam cố ý nhấn mạnh, để cho ai đó nghe thấy

Đùng. Đầu Bảo Châu phát ra tiếng nổ lớn, số tiền 5 triệu như một tin sét đánh ngang tai, hoảng loạn ôm đầu.

Tôi đã làm cái trò gì thế này, sao lúc đấy lại đứng lên chứ, nhưng mình đập nhẹ mà, đầu đến mức làm cậu ta nặng như thế chứ. Chắc chắn cậu ta nói dối.

Bảo châu cướp nhanh tờ giấy trên tay Hữu Nam. Nhìn từng chữ từng chữ, nhìn thấy dấu xác nhận của bệnh viện. Lúc này Bảo Châu mới tin.

Hữu Nam rất hài lòng với phản ứng của Bảo Châu lúc này. Cậu nhếch mép cười hài lòng.

- Chúng ta có thể thương lượng mà. Đúng không? Cậu cũng biết lúc đấy tớ không cố ý mà. Mà cũng tại cậu lúc đấy tự dưng cúi xuống chỗ tớ làm gì. Cậu cũng có một phần trách nhiệm trong đó.....

- Vậy sao? Tôi có nên đi đến chào hỏi bố mẹ cậu một tiếng không nhỉ? - Hữu Nam giả vờ quay người bỏ đi

Bảo Châu nhanh tay kéo lại, ra sức nài nỉ cầu xin, nếu chuyện này mà để mẹ tôi biết, tôi chỉ có tan xác với mẹ tôi thôi, nhất định phải ngăn cản chuyện này xảy ra, bằng bất cứ giá nào T_T

- Cậu đừng đi. Tớ xin cậu đấy. Giờ cậu muốn gì tôi cũng nghe theo cậu hết đấy. - Tôi nói như sắp khóc.

- Thật không? Tôi nói gì cậu cũng nghe.

- Thật mà. - Tôi vừa nói vừa gật đầu như giả vờ

- Sáng mai đợi tôi ở cổng trường.

Rồi Hữu Nam bỏ đi mất, để lại Bảo Châu đứng ngơ ngẩn ở đằng sau. Đi được một đoạn điện thoại Hữu Nam kêu. Cậu nghe máy:

- Nay giấy khám tôi đưa cậu, dùng được không. Nể tình chúng ta chơi với nhau lâu năm tôi mới xin giúp cậu đấy.

- Tối nay tôi bao. - Không đợi phản ứng đầu bên kia, liền cúp máy

Cậu nhìn hai tờ giấy khám sức khỏe và tiền viện phí trên tay. Bất giác bật cười. Cậu ta thật dễ lừa, xem tôi xử lí cậu ra sao nào.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Ác Mộng

Buổi tối.

Từ lúc ở trường về tới nhà, tôi vẫn không ngừng suy nghĩ về chuyện hôm nay ở trên trường, tự hỏi mình đến mấy trăm lần tại sao Hữu Nam lại bỏ qua cho mình dễ dàng như vậy. Chắc chắn là có điều gì đó, cậu ta có thể không đòi tiền bồi thường cũng không mang chuyện này tới nhà tìm mẹ tôi, nhưng theo tính cách của Hữu Nam cậu ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho tôi một cách dễ dàng như vậy.

A. Thôi xong.Hôm nay trong lúc hoảng loạn, lo sợ, tôi vô tình nói là sẽ làm bất cứ việc gì miễn sao cậu ta bỏ qua cho tôi. Giờ thì tôi chắc chắn cậu ta sẽ làm gì với tôi vào ngày mai rồi. Rồi vô số hình ảnh Hữu Nam hành hạ tôi cứ hiện lên trong đầu tôi. Sự hoang mang và nỗi sợ hãi bao vây lấy tôi, tôi trần trọc lẫn qua lẫn lại trên giường không thể nào ngủ được.

12 giờ đêm.

Mẹ Lâm từ cửa hàng tiện lợi trở về nhà. Lúc vào đến nhà việc đầu tiên bà làm sẽ là vào phòng Bảo Châu xem con gái đã ngủ chưa, như thế bà mới yên tâm đi làm việc khác. Đây cũng là một thói quen mà bà duy trì từ rất lâu.

Bà mở cửa phòng khe khẽ, hé cửa nhìn vào phòng. Bà thấy Bảo Châu lăn qua lăn lại trên giường, vẫn chưa ngủ. Mỗi lần giờ này là Bảo Châu đã yên giấc rồi, nhưng hôm nay thì bà không hiểu tại sao Bảo Châu lại ngủ muộn vậy. Bà lên tiếng gọi:

- Châu, vẫn chưa ngủ hả con?

Bảo Châu nghe thấy có người người gọi mình, từ trong suy nghĩ giật mình quay lại cửa nhìn mẹ:

- Dạ, mẹ về từ lúc nào vậy mẹ? - Bảo Châu xuống giường tiến đến chỗ mẹ

Bà Lâm nhìn thấy thái độ lạ của con gái, cùng sự lo lắng hiện lên trên mặt, bà trả lời:

- Mẹ vừa về. Sao giờ này vẫn chưa ngủ hả? Như thế này mai làm sao mà dậy đi học được đây. Hay có chuyện gì à?

- Con thì làm gì có chuyện gì chứ mẹ. Tại ở nhà một mình nên con hơi khó ngủ thôi. Bây giờ con đi ngủ đây, mẹ cũng mau đi ngủ đi. - Bảo Châu giấu hết vẻ lo lắng trên khuôn mặt, cố gắng tỏ ra bình tĩnh để cho mẹ cô không lo lắng và truy hỏi nhiều.

Trở về phòng, lên giường chầm chần kín mắt, Bảo Châu cố ép mình nhắm mắt ngủ, không được suy nghĩ linh tinh.

Bất chợt đôi mắt lạnh giá của Hữu Nam hiện ra trong đầu tôi, đôi mắt cứ nhìn xoáy vào tôi mãi, khiến cơ thể tôi lạnh toát, chân tay bị đông cứng không thể cử động. Đôi mắt của cậu ta dường như có sức mạnh làm mọi thứ mà cậu ta nhìn thấy hóa thành băng, không ngoại trừ tôi. Tôi bị đôi mắt ấy biến thành băng, dần dần bị rạn nứt cho đến khi bị vỡ ra thành trăm ngàn mảnh. Không còn chút dấu vết.

Reng...reng...reng (chuông báo thức kêu)

Bảo Châu bật dậy, mồ hôi thấm ướt lưng áo, khuôn mặt tái nhợt. Bảo Châu quyết định hôm nay có làm sao thì cũng phải nghỉ học.

Bảo Châu tìm mẹ Lâm để xin phép cho cô nghỉ học, nhưng mẹ Lâm gắng hỏi lý do mãi nhưng Bảo Châu không thể nói ra chuyện của mình với Hữu Nam được. Thấy Bảo Châu không nói được ra lý do nên việc nghỉ học đã không được thông qua.

Từ nhà đến trường tôi luôn nghĩ ra những điều quá dị để không phải đi đến trường, như việc hôm nay là ngày tận thế, hay tự dung tôi xây ra chuyện gì đó như bị người ngoài hành tinh bắt đi,... Tôi nghĩ mãi cho đến khi đến cổng trường. Tôi chần chừ và phân vân có nên bước tiếp hay không. Cứ như vậy mấy phút.

Bộp.

- Này, còn làm gì mà không vào đi, đứng đây làm gì. Đợi bọn tao hả? - Mai Hiền từ sau vỗ mạnh vào người Bảo Châu. Làm cho cô nàng sợ hãi la toáng lên.

- Con điên này, hôm nay bị làm sao thế? - Mai Hiền vừa hỏi vừa kéo Bảo Châu đi, nhưng kéo mãi mà người đằng sau không chịu nhúc nhích. Dũng và Mai Hiền quay lại nhìn khó hiểu. Dũng lên tiếng trước:

- Bà sao thế? Không khỏe à? Mặt mũi xanh lét thế kia?

- Tôi không sao, hai người vào trước đi.

Mai Hiền định hỏi, nhưng đã bị Dũng lôi đi.

Từ xa chỗ gần cổng trường, Bảo Châu đã trông thấy Hữu Nam. Bảo Châu đã nghĩ thông suốt, chuyện của mình gây ra cũng nên chịu trách nhiệm, không thể chạy trốn mãi được. Hãy mạnh mẽ tiến về phía trước.

Tuy miệng an ủi chính mình thế, nhưng Bảo Châu vừa đi vừa run, tiến dần đến chỗ Hữu Nam đang đứng chờ mình.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nhiệm Vụ Đầu Tiên

Hữu Nam đứng dựa vào cổng trường, nhìn người phía trước, mường tượng về mặt đầy khí thế tiến lại chỗ mình, nhưng đôi chân thì hơi run run, bước đi loạng choạng mấy lần, đi được đến giữa chừng, người đó chợt dừng lại. Khoảng mấy phút sau như hạ quyết tâm, bước liền một mạch tiến tới tới trước mặt cậu. Lớn tiếng nói:

- Cậu...cậu...bảo tớ...đợi...có chuyện gì...gì...không? - Bảo Châu giọng run run, mắt nhìn xung quanh, hỏi Hữu Nam.

Vì ám ảnh giấc mơ sáng nay nên tôi không dám nhìn thẳng mặt Hữu Nam để nói chuyện, ngộ nhờ ánh mắt cậu ta có thể đóng băng được mọi thứ thật thì sao T_T

Hữu Nam thấy Bảo Châu cố ý không nhìn mình, cậu liền đưa tay lên đầu Bảo Châu, giữ lấy cái đầu đang ngoảnh ngoáy không yên kia, ép ánh mắt của Bảo Châu nhìn vào mình. Cậu hơi cúi người xuống, mắt nhìn thẳng Bảo Châu.

Bảo Châu hơi lúng túng vì hành động đột ngột của Hữu Nam. Muốn quay đi chỗ khác để tránh ánh mắt ấy nhưng đầu không thể di chuyển được, Bảo Châu cuống quá nhắm tịt mắt lại, hỏi Hữu Nam:

- Cậu có chuyện gì thì nói nhanh lên...đề...đề cho tớ còn vào lớp. Sắp trễ giờ rồi.

Tôi im lặng chờ người phía đối diện lên tiếng, nhưng mãi không thấy ai trả lời, tôi hơi sốt ruột, hơi hé một mắt ra nhìn, thấy cậu ta nhìn tôi cười, thật sự là cậu ta đang cười tôi sao. Tôi ngạc nhiên đến mức mở trừng hai mắt ra nhìn cậu ta. Nụ cười ấy đã biến mất từ bao giờ, thay vào đó là khuôn mặt mà quý thường ngày.

Hữu Nam thấy Bảo Châu mở mắt nhìn mình, rất hài lòng về điều đấy, cậu rút tay lại, đứng thẳng người, lấy cặp sách ném về phía Bảo Châu, ra lệnh:

- Cầm lên lớp.

Tôi như sét đánh ngang tai, thử hỏi lại xem cậu ta có bị nhầm lẫn gì không mà lại sai tôi cầm cặp cho cậu ta, hay sáng nay cậu ta ra khỏi nhà mà quên không uống thuốc. Hừ.

- Cái...cái gì cơ, cầm cái này lên lớp cho cậu á. Cậu nói nhầm không vậy? - Nhìn bằng ánh mắt nghi ngờ.

Hữu Nam phớt lờ cái nhìn của Bảo Châu, tiến vào bên trong trường.

Bảo Châu thấy Hữu Nam chưa trả lời mình mà đã bỏ đi, liền chạy theo sau cậu ta, vẫn cố chấp hỏi lại:

- Sao tớ hỏi cậu không trả lời thế. Như vậy là bất lịch sự cậu biết không? Mà sao tớ phải cầm cặp cho cậu? Này...này... Cậu giải thích xem nào

Hữu Nam cảm thấy phiền phức khi có cái đuôi cứ bám theo mình, lải nhải như một cái máy, không có dấu hiệu ngừng lại, cậu dừng lại, rút điện thoại từ trong túi quần ra. Bấm vào một tệp ghi âm, rồi bật to volume cho người phía sau nghe.

" - Cậu đừng đi, tớ xin cậu đấy. Giờ cậu muốn gì tớ cũng nghe theo cậu hết đấy.

- Thật không?

- Thật mà "

Đoạn ghi âm kết thúc, Hữu Nam nhìn biểu hiện của Bảo Châu, thu điện thoại lại, đắc ý đi vào trong canteen.

Ở trong lớp học.

Mai Hiền nhìn giờ ở trên điện thoại, còn 5 phút nữa là đến giờ vào lớp mà không thấy Bảo Châu đâu, gọi điện thoại thì không có ai nghe, nghĩ đến thái độ lạ của Bảo Châu ở công trường thì càng sốt ruột hơn, định đứng dậy đi tìm, Dũng thấy vậy liền lên tiếng:

- Không có chuyện gì đâu. Bà đừng lo.

Mai Hiền quay lại lườm Dũng, không vì cậu kéo tôi đi thì bây giờ tôi đã không lo lắng như thế này. Hừ

Dũng phớt lờ ánh mắt tức giận của Mai Hiền, nhìn ra phía cửa lớp nói:

- Vào rồi kia.

Theo tiếng nói của Dũng, Mai Hiền nhìn ra cửa lớp, thấy Bảo Châu khuôn mặt thần thờ đang từ từ tiến vào lớp. Bảo Châu vừa ngồi vào chỗ Mai Hiền liền tiến lại hỏi liên hồi không thôi, nhưng Bảo Châu đâu còn tâm trí đâu mà để ý đến những điều Mai Hiền nói. Trong đầu Bảo Châu lúc này chỉ toàn là giọng nói phát ra từ đoạn ghi âm vừa này.

Mai Hiền thấy từ lúc vào lớp đến giờ, Bảo Châu cứ ôm khư khư cái cặp sách ở trước ngực không chịu bỏ xuống, mà cái cặp sách này là của con trai mà, Bảo Châu sao lại cầm nó nhì. Mai Hiền thấy lạ, kéo kéo áo Bảo Châu nhỏ giọng hỏi:

- Đây, cái cặp này đang cầm của ai thế?

Bảo Châu thấy có người kéo áo mình, mới giật mình quay lại nhìn, thấy Mai Hiền nói gì đấy nhưng Bảo Châu không nghe rõ mới hỏi lại:

- Mà nói cái gì cơ?

Mai Hiền không hỏi lại, tay chỉ chỉ cái cặp trong tay Bảo Châu, Bảo Châu nhìn theo hướng Mai Hiền chỉ, ngẩn người một lúc, như chợt nhớ ra, Bảo Châu đứng bật dậy hét lên:

- Thôi chết rồi.

Vì mãi nghĩ đến đoạn ghi âm kia mà tôi quên mang cặp sách của Hữu Nam về lớp cho cậu ta. Tôi không làm theo lời cậu ta nói thì cậu ta sẽ làm gì tôi đây, nghĩ đến viễn cảnh đen tối trước mặt mà thấy đau lòng. Vì mãi suy nghĩ, lúc này tôi mới để ý đến xung quanh, mọi người trong lớp đều quay lại nhìn tôi, cô giáo tức giận trừng mắt nhìn tôi, kèm theo là một tràng dài những lời chỉ trích. Tôi chỉ biết lặng lẽ cúi đầu lắng nghe, miệng liên tục nói lời xin lỗi.

Cứ có chuyện gì dính đến cậu ta là chẳng có điều gì tốt đẹp đến với tôi cả. Hừ

Sau những tiết học dài lê thê và đầu căng thẳng cuối cùng cũng được nghe tiếng chuông hết tiết. Mai Hiền liền túm Bảo châu lại, hỏi liên hồi không có ý định dừng lại. Dũng thấy bộ dạng đáng thương của Bảo Châu và ánh mắt cầu cứu mình, Dũng nhanh tay bịt mồm đang nói kia lại.

- Bà trật tự dùm tôi với, không để người khác nói với à? Muốn biết thì phải nghe, cứ loì cha loì chơi.

Bảo Châu thấy vậy cũng nói chen vào:

- Đúng rồi đấy, mà có chuyện gì cũng phải để người ta từ từ kể chứ.

Mai Hiền lườm hai người trước mặt, kè hát người ca, gạt tay Dũng đang bịt mồm mình ra, gằn từng tiếng nói:

- Vậy mau nói nhanh!

Bảo Châu đem tất cả mọi chuyện kể ra, không sót một chữ. Không quên kể lễ mình đáng thương ra sao, tâm hồn đã bị tên ma quỷ kia chà đạp như thế nào. Và cuối cùng tại sao lại có cái cặp sách này xuất hiện ở đây. Mai Hiền và Dũng quay lại nhìn cái cặp sách trầm tư suy nghĩ.

Tôi sốt ruột nhìn hai đứa chúng nó, đứa nào đứa nấy mặt mũi nghiêm túc, làm tâm trạng của tôi cũng lên xuống theo. Sau một hồi suy nghĩ Mai Hiền nhìn tôi, mỉm cười, tôi nghĩ chắc đời tôi sắp được cứu rồi:

- Còn mấy phút nữa nào lớp thôi, bây giờ mà mang cặp sách sang đưa cho cậu ta chắc vẫn còn kịp đấy, đi càng sớm càng tốt. Mau... mau đi đi

Mai Hiền lấy cặp sách dúi vào lòng tôi, còn tận tình đến mức tiễn tôi ra tận cửa lớp, bạn bè "tốt", đúng là bạn bè "tốt" mà. Tôi quay lại cầu cứu Dũng, cậu ta cũng gạt đầu ý bảo tôi nhanh nhanh đi mau.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: sợ Gì Chứ

Hữu Nam từ dưới canteen trở về lớp, thấy có người thập thò ở cửa lớp, ngó trái ngó phải, cậu nhìn thấy dáng người rất quen, chợt cậu nhìn thấy cặp sách trong tay người đó. Khóe miệng nhếch lên, lặng lẽ tiến lại gần.

- Cậu tìm tôi sao?

Bảo Châu nghe thấy có giọng nói gần sát bên mình, giật mình quay đầu nhìn lại, lo sợ nhìn người phía sau, miệng lắp bắp nói:

- Cặp...cặp của cậu này. Xin...xin lỗi.

Không đợi Hữu Nam kịp phản ứng, Bảo Châu dúi cặp sách vào tay Hữu Nam rồi bỏ chạy về lớp.

Hữu Nam nhìn theo bóng dáng Bảo Châu lướt nhanh qua người mình, rồi lại nhìn xuống cặp sách đang cầm trong tay. Tâm trạng vui vẻ tiến vào lớp.

Mai Hiền và Dũng lại chuẩn bị có một cuộc khẩu chiến mới, chợt có người lao vào giữa hai người, tách họ ra hai bên rồi tiến vào chỗ ngồi. Hai người chợt quay lại nhìn người đẩy mình, cuộc chiến bị vất lại phía sau. Mai Hiền nhanh nhẩu hỏi:

- Sao rồi? - Mắt cô nàng sáng ngời nhìn Bảo Châu

Bảo Châu không để ý đến câu hỏi của Mai Hiền, phẩy phẩy tay rồi gục đầu xuống bàn.

Mai Hiền thấy vậy không nói gì, kéo Dũng qua một bên thì thầm gì đó.

Hết tiết học, tâm trạng Bảo Châu cũng không khá lên là mấy, tay chân như không có sức lực, chậm chạp đút đồ vào cặp sách. Mai Hiền thấy vậy không lên tiếng, đứng lên cất đồ giúp Bảo Châu, rồi kéo cô bạn ngẩn ngơ ra khỏi lớp.

Vừa ra khỏi cửa lớp hai người liền nhìn thấy Hữu Nam đứng ở đầu hành lang, hai người bất giác dừng bước chân. Mai Hiền kéo Bảo Châu đi về hướng ngược lại. Nhưng tự dưng thấy bàn tay trống rỗng, người phía sau đã tiến về phía trước từ bao giờ, lúc Bảo Châu đi ngang qua, Mai Hiền còn nghe thấy lời nói thầm "Sợ gì chứ".

Hữu Nam nhìn thấy bộ dạng của cô gái đang tiến về phía mình, khuôn mặt quay đi chỗ khác, che giấu đi nụ cười một bên.

Bảo Châu tiến tới chỗ Hữu Nam, không đợi cậu phản ứng, đồng dặc nói:

- Tôi thừa nhận là tiếng nói trong đoạn ghi âm kia là tôi, tôi cũng đã nhận sai và đang thực hiện lời hứa với cậu để chuộc lại lỗi lầm. Tôi đã hứa thì nhất định sẽ làm được.

Bảo Châu lấy ra trong cặp tờ giấy và bút, đưa tới trước mặt Hữu Nam, nói tiếp:

- Cậu muốn tôi làm gì thì có thể ghi vào đây, nếu giờ cậu không nghĩ ra thì có thể mang về nhà rồi từ từ suy nghĩ, không cần vội, tôi có thể đợi. Nhưng tôi nói trước, điều cậu muốn phải nằm trong khả năng của tôi, nếu không thì tôi có thể cố gắng. Còn điều nữa tôi quên chưa nói với cậu, thật xin lỗi, ngày hôm đấy tôi không nên bỏ chạy. - Nói đến đây đầu Bảo Châu hơi cúi xuống, chân thành nhận sai.

Mãi không thấy người đối diện lên tiếng, Bảo Châu hơi hé mắt nhìn, lắp bắp hỏi:

- Cậu thấy...thấy sao?

- Tôi sẽ suy nghĩ, cậu về trước đi.

Bảo Châu nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm, gánh nặng trong ngày cuối cùng cũng được trút ra, mang tâm trạng vui vẻ định rồi đi thì người phía sau lên tiếng gọi lại.

- Đợi đã.

Bảo Châu quay lại nhìn với ánh mắt còn chuyện gì nữa sao, hay là cậu muốn đòi ý, tâm trạng Bảo Châu căng như dây đàn, đứng bất động tại chỗ, chợt có chiếc điện thoại đưa ra trước mặt, Hữu Nam nói:

- Ghi số điện thoại vào đây.

Sợi dây đang căng trong lòng được giữ bỏ, tâm trạng Bảo Châu lại vui vẻ, cầm điện thoại trong tay Hữu Nam bấm số của mình. Rồi đưa lại, lúc đi không quên vui vẻ tạm biệt cậu ta. Chưa đi được nửa đường giọng Hữu Nam cất lên:

- Còn nữa...

Bảo Châu khó chịu qua lại nói:

- Còn gì thì...

Lời nói còn chưa nói xong, đã bị Hữu Nam chặn lại.

- Tôi chấp nhận lời xin lỗi của cậu.

Hữu Nam nói xong, quanh người rồi đi.

Bảo Châu tung tăng chạy xuống chỗ Mai Hiền và Dũng đang đợi mình, vừa xuống tới nơi, hứng chí hét.

- Về nhà tao đi, hôm nay chị đây sẽ trở tài nấu ăn cho mấy cung. Ha...Ha...Ha

Mai Hiền thấy Bảo Châu vừa nói vừa cười sợ tâm trạng bạn bất ổn, lo lắng hỏi:

- Bảo Châu, có gì thì cứ nói ra, không cần phải dùng nụ cười để che giấu, mà cứ nói cười như thế này bọn tao lo lắng.

Bảo Châu đang chìm trong vui vẻ, bị câu nói của Mai Hiền như gáo nước lạnh đổ vào người, tức giận hét.

- Mày nghe cho kĩ đây. Bà đây đang rất vui, rất rất vui. Chúng mày nhìn gì mà nhìn, có đi mau không. Bà cho cả lũ nhìn đói bây giờ.

Mai Hiền và Dũng như vừa đụng trúng tổ ong, sợ hãi tuân lệnh, đồng thanh đáp:

- Mọi chuyện nghe theo bà hết ạ.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Ác Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đồ Ăn Sáng

Ting...tang...tính...tang

Chuông điện thoại kêu vang khắp phòng, chủ nhân của nó đưa bàn tay khó chịu từ trong chăn ra, lấy điện thoại để lên tai, không thèm liếc mắt xem ai gọi, giọng nói ngái ngủ, mang theo chút khó chịu nói:

- Alo... Ai thế?

Đầu dây bên kia im lặng, không có ai trả lời. Tưởng bên kia họ đã tắt máy, Bảo Châu không nghĩ ngợi nhiều, tiếp tục ngủ, điện thoại vẫn để nguyên áp ở bên tai. Miệng còn phát ra vài tiếng lừ lừ khó chịu.

20 phút sau.

Chuông báo thức vang lên. Điện thoại áp bên tai Bảo Châu vang lên một hồi chuông, làm cho cô nàng đang chìm trong giấc mộng, giật mình ngồi bật dậy, ngơ ngác ngồi giữa giường, nhìn xung quanh.

Lăn qua lộn lại trên giường một lúc, Bảo Châu mới đi đánh răng rửa mặt, bước ra khỏi cửa nhà tắm thấy điện thoại nằm dưới sàn, Bảo Châu mới nhớ sáng nay có người gọi điện thoại cho mình, mở lịch sử ra xem, là số lạ. Đặt điện thoại xuống bàn, Bảo Châu mặc quần áo chuẩn bị đi học.

Bảo Châu đi bộ từ nhà ra cửa hàng tiện lợi của mẹ, chưa vào đến cửa hàng đã nghe thấy tiếng nói chuyện của Mai Hiền và Dũng, tiếng mẹ Lâm cười vui vẻ, Bảo Châu bước vào cửa hàng, ba người không ai để ý vẫn tiếp tục câu chuyện. Bảo Châu đã quen với việc này, đi thẳng đến quầy sữa và bánh lấy đồ ăn sáng, không quên lượn qua quầy đồ ăn vặt, nhét đầy một cặp sách.

Bảo Châu tiến về quầy thu ngân, nơi ba người đang nói chuyện vui vẻ, lời hai người đang nói chuyện không có ý muốn dừng lại kia, bước ra khỏi cửa hàng, không quên chào mẹ Lâm:

- Mẹ, bọn con đi học đây.

Hai người phía sau bị lời đi cũng chào theo:

- Bác, chúng con đi học đây. Mai chúng ta lại nói chuyện tiếp nhé bác.

- Chúng con đi đây.

Mẹ Lâm nhìn theo ba đứa, vui vẻ nói tạm biệt, không quên dặn:

- Máy đưa đi cẩn thận nghe không.

Ba tiếng "dạ" đồng loạt vang lên.

Ba người đang vui vẻ, trêu đùa nhau, đến gần cửa lớp học, Mai Hiền chợt lấy tay huých ra hiệu cho Bảo Châu, rồi kéo Dũng đi thẳng vào lớp. Bảo Châu nhìn thấy Hữu Nam đang đứng ở cửa lớp, đang nhìn mình.

Bảo Châu tiến lại gần, hỏi:

- Cậu tìm mình sao?

Tay Hữu Nam chợt chìa trước mặt Bảo Châu, như muốn lấy gì đấy, khuôn mặt thoáng vẻ chờ mong.

Bảo Châu không hiểu ý cậu ta muốn gì, lại nhìn bàn tay để trước mặt mình, hỏi một cách khó hiểu:

- Cậu muốn lấy gì sao?

Hữu Nam tâm trạng vui vẻ, không để ý đến sự khó hiểu của Bảo Châu, nói:

- Đồ ăn sáng của tôi.

- Đồ ăn sáng của cậu? Cậu muốn tôi mua đồ ăn sáng cho cậu? Sao bây giờ mới nói. Cậu muốn ăn gì nào? Nhanh lên sắp vào học rồi.

Hữu Nam nghe thấy vậy, bàn tay đưa ra kia không biết phải làm gì, ánh mắt lộ ra sự thất vọng. Nhưng được cậu ngay trang bằng vẻ mặt thản nhiên. Cậu rút nhanh tay lại, đút tay vào túi quần, lạnh nhạt nói:

- Không cần - Rồi quay người định đi về lớp.

Chợt người đằng sau kéo áo cậu lại, cậu khó hồi quay lại nhìn, thấy Bảo Châu đang tìm gì đó trong cặp, được mấy phút thì lôi bánh và sữa trong cặp ra nhét vào tay cậu, nói:

- Ăn tạm đi nhé. Điều tó đã hứa thì sẽ cố gắng làm được. - Rồi quay người bước vào lớp.

Hữu Nam cầm đồ ăn sáng trên tay, bước về lớp mình.

Bảo Châu bước vào lớp, các bạn trong lớp đều quay lại nhìn, một màn vừa nãy trước cửa lớp, làm họ rất ngạc nhiên, còn cho rằng Bảo Châu đang theo đuôi Hữu Nam. Bảo Châu nghĩ tới đây đã thấy lạnh người, theo đuôi cậu ta thả dạn qua luôn Bắc Cực sống với lũ chim cánh cụt cho rồi.

Mai Hiền thấy Bảo Châu ngồi vào chỗ, tiến lại hỏi đủ thứ, cho đến khi cô giáo vào lớp thì thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Người Thâm Thương

Tiếng chuông giải lao vang lên, kết thúc những tiết học đầu giờ. Nhìn cô giáo bước ra khỏi cửa lớp, Mai Hiền nhanh nhẹn mở cặp Bảo Châu lôi ra bánh và sữa ngấu nghiến ăn. Dũng từ bàn dưới với lên cũng kéo cặp Bảo Châu lấy ra hộp sữa, nhưng lại bị Mai Hiền chặn lại. Rồi mọi chuyện lại diễn ra như mọi lần, cuộc chiến lại nổi lên. Bảo Châu ngán ngẩm nhìn hai người, rồi đứng dậy đi ra khỏi lớp.

Nhớ lại lúc sáng, Bảo Châu đưa đồ ăn sáng của chính mình cho Bảo Nam, giờ nghĩ lại thấy có chút hối hận mặc dù mấy ngày trước nói sẽ làm theo lời cậu ta.

Bước tới chỗ bán đồ ăn, Bảo Châu nhanh nhẹn nói đồ mình muốn mua với cô bán hàng, rồi vui vẻ cầm đồ ăn ra khỏi canteen đi lên lớp.

Bước vào lớp hai người kia đã tạm thời yên ổn, tôi tiến lại chỗ ngồi, vui vẻ chén sạch bữa ăn sáng, thỏa mãn khi được lấp đầy bụng. Mai Hiền đang loay hoay nghịch điện thoại, chợt nhớ ra điều gì, mắt dõi màn hình điện thoại nhìn tôi, ánh mắt gian trá khiến tôi rùng mình, khẽ lại gần nói nhỏ với tôi:

- Chiều nay 3 giờ, lớp anh Hải Long có trận đấu đá bóng với lớp mình.

Tôi nghe điều Mai Hiền nói, âm thầm vui mừng trong lòng. Hải Long là anh học trên tôi một khóa, lúc trước anh Long có vô tình giúp tôi một việc đã để lại ấn tượng trong lòng tôi. Anh ấy rất được thầy cô và bạn học yêu quý, không chỉ tốt bụng, đẹp trai, thân thiện mà còn học rất giỏi, chơi thể thao siêu ngầu.

Không biết từ lúc nào tôi từ sự hâm mộ đối với anh ý lại chuyển thành một loại yêu thích.

Tôi vừa nghĩ, lại tủm tỉm cười, khuôn mặt có chút đỏ, trong lòng không kìm được vui mừng. Mai Hiền thấy vậy quay lại hých nhẹ người tôi, trêu chọc:

- Cậu sao vậy? Sao mặt đỏ như vậy chứ. Đang suy nghĩ điều xấu xa gì sao.

Như chợt dạ, Bảo Châu lấy tay quạt cho mặt bớt đỏ, quay qua chỗ khác.

Buổi trưa Bảo Châu thường mang com qua cửa hàng cho mẹ, buổi chiều phải đến sân bóng nên Bảo Châu ở cửa hàng luôn, để mẹ có thời gian về nghỉ trưa.

Bà Lâm chưa về nhà được bao lâu, Mai Hiền và Dũng đã có mặt tại cửa hàng. Ba người trò chuyện vui đùa, chợt Mai Hiền lôi thỏi son từ trong túi xách ra, giơ lên trước mặt Bảo Châu:

- Châu muội, biết điều gì quan trọng nhất để thu hút người khác phái không. Chính là nụ cười và khuôn mặt tràn đầy sức sống đấy. Lại đây nào.

Bảo Châu làm ra vẻ sợ hãi, giả vờ bỏ chạy, nhưng Mai Hiền túm lại, ấn về chỗ cũ, không ché ngồi yên. 15 phút sau Mai Hiền nhìn thành quả của mình, vui vẻ tự thưởng cho mình.

Bảo Châu được giải thoát, vớ vội gương soi, nhìn vào gương Bảo Châu cũng tự nhận trong lòng điều Mai Hiền nói là đúng. Vui vẻ quay lại hỏi Dũng:

- Cũng được.

Mai Hiền đánh vai Dũng, nói:

- Cũng được là sao. Phải là quá được. Định coi thường tài năng của tôi à?

Dũng nhún vai, không cho thêm ý kiến.

Bà Lâm từ nhà qua cửa hàng, thấy ba đứa nhỏ nói chuyện vui vẻ, lên tiếng nói:

- Mấy đứa chiều nay đi đâu vậy?

- Chiều nay bọn con đi xem lớp thi đấu đá bóng.

- Cũng sắp đến giờ rồi đấy, mấy đứa chuẩn bị đi, mai đồ uống với mấy đồ ăn vặt đi. Không lại ngủ cả lũ với nhau ở đấy

Mai Hiền vui vẻ ôm chầm lấy bà Lâm, hôn chùn chụt rồi nói:

- Con cảm ơn mẹ. Yêu mẹ nhất trên đời luôn.

Bà Lâm vui vẻ véo mũi Mai Hiền rồi nói:

- Chỉ được cái nịnh nọt là không ai bằng. Cái miệng ngọt như mía.

Bảo Châu lấy đồ ăn vào túi nhìn cảnh trước mặt, nhần nhó nói:

- Riết rồi không biết mẹ là mẹ của ai nữa. Con gái mẹ là người đang đứng ở đây này.

Bà Lâm bị con gái chọc cười, vui vẻ không ngừng.

Chương 18: Ánh Mắt Luôn Dõi Theo

Bảo Châu đứng trước cổng sân vận động, tâm trạng hồi hộp, miệng không ngừng cười, bỏ lại Mai Hiền ở sau, Bảo Châu chạy vào sân bóng.

Đưa mắt tìm kiếm một lượt, ánh mắt dừng lại trên người chàng trai đứng quay lưng lại, từng cơn gió nhẹ thổi mái tóc hơi bay, chàng trai mỉm cười nói chuyện với mọi người xung quanh.

Bảo Châu định chạy lại chào hỏi Hải Long nhưng bước chân ngập ngừng, chỉ dám đứng từ xa lên nhìn, trái tim đập rộn ràng, miệng không ngừng cười.

Không chú ý đến xung quanh, có người đứng từ xa nhìn Bảo Châu nãy giờ. Hữu Nam đưa mắt nhìn theo ánh mắt Bảo Châu, đánh giá một lượt rồi ánh mắt chăm chăm nhìn chàng trai cao gầy trong đám người xung quanh. Hữu Nam lặng lẽ tiến lên đứng cạnh Bảo Châu, nhìn cô gái đứng cạnh mình lúc này một bộ dáng cười ngốc ngếch chưa từng thấy.

Bảo Châu chợt nhớ đến Mai Hiền đang chờ mình, ánh mắt tiếc nuối rời khỏi Hải Long, nhìn sang bên cạnh thấy Hữu Nam đứng bên cạnh, Bảo Châu giật mình, xấu hổ như bị bắt ăn trộm tại trận, lắp bắp nói:

- Cậu...cậu đứng đây từ lúc nào thế?

Hữu Nam không trả lời, ném cái túi đựng đồ vào tay Bảo Châu nói:

- Cầm lấy, sau trận đấu thì đưa cho tôi.

Bảo Châu nhìn xuống cái cặp ở tay mình rồi lại nhìn Hữu Nam đã thấy cậu ta tiến vào sân bóng, bắt lực ôm túi đựng đồ tiến về chỗ khán đài.

Mai Hiền ngồi nói chuyện với Dũng chỗ khán đài, trên tay vẫn còn gói đồ ăn vặt đang ăn dở, thỉnh thoảng lại quay lại nói đùa với bọn con trai trong lớp. Bảo Châu tiến đến, Mai Hiền thấy vậy liền đưa gói ăn vặt sang cho Dũng, kéo Bảo Châu ngồi cạnh mình, rồi nhìn Bảo Châu cười trên choker:

- Thế nào rồi đã gặp được chàng chưa?

Bảo Châu cười ngại ngùng, đánh nhẹ vào người Mai Hiền nói:

- Hồi làm gì, để cho tao tự nhiên đi. – Rồi hai đứa nhìn nhau tủm tỉm cười.

Dũng lắc đầu nhìn hai đứa bạn của mình, chả hiểu sao không nói nhau câu gì mà hai đứa cả liên tục nhìn nhau rồi cười.

Đến giờ ra sân, Bảo Châu không nói chuyện với Mai Hiền, tập trung vào trận đấu. Đưa mắt nhìn vào trong sân bóng, Bảo Châu nhanh chóng đã thấy Hải Long, trọng tài thổi còi, trận đấu bắt đầu, lúc đầu là bên lớp Bảo Châu dành được bóng nhưng một lúc sau bị lớp đối thủ cướp được, bóng nhanh chóng được truyền đến chỗ Hải Long, anh nhanh nhẹn chặn bóng, dẫn bóng đi qua bao nhiêu người chuẩn bị đưa vào khung thành đối thủ chợt Hữu Nam từ đầu chạy đến cướp bóng từ chỗ Hải Long, truyền ngược lại bóng cho Dũng.

Bảo Châu nhìn một màn trước mắt, cảm xúc lúc lên cao lúc xuống thấp theo từng hành động của Hải Long, rồi từ đầu chạy ra một Hữu Nam cướp bóng từ Hải Long. Bảo Châu tụt hứng, cầm lấy chai nước bên cạnh tu một hớp hết nửa chai. Mai Hiền nhìn thái độ của bạn, lắc đầu cười rồi ghé tai Bảo Châu nói:

- Biết con trai chơi thể thao dễ bị thu hút bởi điều gì không?

Mai Hiền hỏi xong nhìn Bảo Châu ngây ngốc nhìn mình rồi lắc đầu, cô "chẹp" miệng rồi nói tiếp:

- Sau mỗi trận đấu mệt mỏi luôn có người đợi ở khán đài cổ vũ và động viên.

Bảo Châu vừa nghe vừa gật gù, nhưng mặt vẫn còn suy nghĩ không biết nên làm gì. Mai Hiền thấy vậy lấy chai nước bên cạnh, dúi vào tay Bảo Châu rồi nói:

- Đi nhanh đi, trận đấu sắp kết thúc rồi.

Bảo Châu nhìn xuống chai nước ngẫm hiểu ý của bạn mình, ánh mắt nhìn Mai Hiền biết ơn rồi chạy lại gần sân bóng.

Bảo Châu hồi hộp đứng ở cửa sân bóng, cô nghe rõ tiếng tim mình đập từng hồi, thỉnh thoảng len lén nhìn vào sân bóng, lớp cô ra đầu tiên, nhìn bạn học cô chỉ biết cười ngượng ngùng, tay chân lúng túng giấu chai nước ở phía sau.

Chai nước bị Bảo Châu giấu phía sau chột có ai đó giật lấy, cô giật mình quay lại, bàng hoàng nhìn từng hành động của Hữu Nam, cậu ta nhanh chóng mở chai nước, Bảo Châu nhảy lên cướp lại chai nước, Hữu Nam nhanh tay chặn lại. Bảo Châu vừa tức vừa bất lực, cố giành lấy lại chai nước, liên tục hét:

- Cậu làm gì thế? Trả lại cho mình. Này, đừng có uống, bỏ tay ra.

Chai nước cuối cùng từng giọt từng giọt vẫn chui vào bụng Hữu Nam. Bảo Châu cay đắng nhận lại vỏ chai, khuôn mặt méo mó. Thủ phạm gây ra mọi chuyện mặt tỉnh bơ nói lời "cảm ơn" rồi nhếch mép cười bỏ đi.

Mai Hiền đứng cạnh Dũng nhìn mọi chuyện từ đầu đến cuối, quay sang Dũng chán nản lắc đầu, nói:

- Sao chối chiếu mệnh Châu muối nhà chúng ta. – Rồi ném chai nước đang cầm trên tay cho Dũng, rồi đi về phía khán đài.

Hữu Long từ sân bóng đi ra, thấy Bảo Châu liền gọi:

- Châu, hôm nay em cũng đến xem đá bóng à?

Bảo Châu đau khổ tiếc nuối cầm chai nước, nghe thấy Hải Long gọi tên mình, liền bật chế độ khuôn mặt sang cảm xúc vui vẻ và hào hứng, quay lại cười trả lời:

- Em chào anh, hôm nay em đi cùng bạn em đến.....

Tâm trạng bị ai đó cướp mất chai nước đã bị Bảo Châu ném qua một bên, được trò chuyện cùng Hải Long có bị Hữu Nam uống hết mười chai nước Bảo Châu cũng cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Một Còn Người Khác (1)

Bảo Châu cùng Mai Hiền và Dũng vui vẻ trò chuyện ra nhà xe cùng ra về, nghỉ lại cuộc trò chuyện với anh Hải Long trong lòng không ngừng vui mừng, cảm thấy hôm nay thật may mắn, Bảo Châu hào phóng nói với Mai Hiền và Dũng:

- Đi ăn thôi nào. Hôm nay tao sẽ bao. Muốn ăn gì nào?

Nghe được rủ đi ăn, Mai Hiền liền reu re chọc Bảo Châu:

- Nhờ phúc của ai đó chúng ta được may mắn lây. Ăn gì bây giờ nhỉ? Châu muối nhà chúng ta đã mở lời đã thế thì chúng ta... - Mai Hiền nháy Dũng.

- Không no không về.

Ba người vui vẻ nhìn nhau cười, đồng thanh hét lớn:

- Đi thôi!

Vào một quán quen, ba người đang ngồi trò chuyện vui vẻ chọn đồ ăn, chột Dũng nhìn sang túi đồ bên cạnh Bảo Châu, hỏi:

- Túi đồ kia của ai thế? Bọn con trai lớp mình bỏ quên à?

Bảo Châu nghi hoặc nhìn sang bên cạnh, khuôn mặt ngờ ngác dần dần chuyển sang kinh ngạc:

- Chết rồi! Tao quên mất trả cậu ta rồi

Mai Hiền lên tiếng:

- Của Hữu Nam P7 hả? Cậu ta về từ lúc kết thúc trận đầu tiên rồi? Phải không? – Mai Hiền hất mặt sang hỏi Dũng.

- Ừ, nói là có việc nên về trước.

- Kệ đi, mai mang đến lớp trả sau. – Bảo Châu lên tiếng

Ba người lại tiếp tục vui vẻ trò chuyện, ăn uống.

8 giờ tối.

Bảo Châu ngồi vào bàn học, đang chuyên chú giải đề toán, chợt có tiếng lạ phát ra trong phòng, dừng tay một lúc, cô im lặng lắng nghe, là tiếng rung của điện thoại, cô đứng dậy tiến về chỗ giường, cầm điện thoại lên kiểm tra, không thấy có ai gọi đến, bỏ điện thoại lại chỗ cũ, khó hiểu trở về bàn học, vô tình đá phải chiếc túi ở dưới chân bàn, âm thanh lạ lại phát lên, lần này cô biết nó phát ra từ đâu rồi.

Bảo Châu cầm chiếc túi lên, có cảm giác rung nhẹ, cô do dự xem có nên mở túi ra xem hay không, đến cuối cùng quyết định để túi ra xa bàn học, tránh ảnh hưởng đến sự tập trung, rồi ngồi lại vào bàn học.

Hữu Nam tay cầm điện thoại kiên nhẫn gọi, tay còn lại gõ từng nhịp lên bức tường bên cạnh, nhìn màn thoại vụt sáng, người bên kia không nghe máy, định bấm gọi lại lần nữa nhưng có người đứng sau thúc dục, nói:

- Này đại thiếu gia, cậu định bắt bọn tôi chờ bao lâu đây?
- Cậu biết mình còn bỏ lại 2 em xinh đẹp ở bên kia khi nghe tin cậu đến không.
- Nhanh lại đây nào, mọi người đợi mỗi cậu thôi đấy.

Hữu Nam quay lại nhìn đám người phía sau, cau mày bỏ điện thoại vào túi, tiến lại chỗ đám người kia, nói:

- Được các cậu hoan nghênh, mình nên vui hay buồn đây.

Một chàng trai ưa nhìn, khuôn mặt tinh ranh, đưa chai bia về phía Hữu Nam, nói:

- Đừng vòng vo nữa, mau mau chịu phạt đi nào.

Mọi người xung quanh cũng hòa theo lời chàng trai đó, Hữu Nam bắt đầu đi cầm chai bia, tu một hơi không còn một giọt, cầm chai không dốc xuống, hướng ánh mắt nhìn về phía người kia:

- Nhanh mồm nhanh miệng cũng không tốt đâu.

Kiên đáp trả lại ánh nhìn của Hữu Nam, mỉm cười lộ ra răng khểnh, rồi tiếp tục trò chuyện cùng các chiến hữu.

10 giờ tối.

Bảo Châu bỏ bút xuống, cất hết sách vở, đứng dậy ra khỏi bàn học, ngồi lâu cảm thấy lưng có chút mỏi đứng tại chỗ làm vài động tác giãn cơ, cô đang vận vẹo đủ mọi tư thế, lại có tiếng điện thoại rung lên trong phòng, hết một cuộc gọi lại có một cuộc khác nối tiếp theo. Bảo Châu cảm thấy khó chịu và có chút tò mò, tay kéo khóa chiếc túi ra, chiếc điện thoại ngừng kêu, màn hình hiện lên 20 cuộc gọi nhỡ.

Bảo Châu nghĩ không biết ai gọi cho cậu ta mà nhiều thế nhỉ? Không biết người gọi có chuyện gì gấp không? Nhờ đâu người nhà cậu ta có chuyện gì cần tìm cậu ta thì sao? Suy nghĩ từ trường hợp xấu đến trường hợp xấu nhất, cuối cùng bị tiếng rung điện thoại làm giật mình.

Bảo Châu nhìn điện thoại, như có điều gì đó thôi thúc, cô ngập ngừng cầm điện thoại, cẩn thận nghe máy, nhưng im lặng không nói gì.

Hữu Nam nhìn màn hình điện thoại, cuối cùng cậu ta cũng nghe máy, nhưng nhất thời không biết nói gì.

Bảo Châu nghĩ có nên hỏi xem đầu bên kia là ai, hay thôi đi chắc người bên kia chỉ gọi nhầm số, cô định cúp máy thì đầu kia lên tiếng:

- Alo

Bảo Châu nghe giọng nói, ngập ngừng trả lời:

- Hữu Nam?

Hữu Nam nghe thấy giọng Bảo Châu, có chút kích động, có chút lớn tiếng nói:

- Ủ, sao bây giờ mới nghe máy. Giờ tôi đang cần lấy lại cái túi. Tôi gửi địa chỉ, nhanh mang đến đây cho tôi.

Đầu bên kia cúp máy, Bảo Châu ở bên này sững sờ, một lúc lâu sau cảm thấy con người kia thật vô lý không nhìn xem bây giờ là mấy giờ mà còn bắt người khác mang đồ đi trả, rõ ràng là cậu ta để quên đồ, mình có lòng tốt giữ hộ.

Điện thoại báo có tin nhắn đến, Bảo Châu nhìn tin nhắn, tròn mắt hét lên:

- Cậu nghĩ tôi sẽ đến à? Đồ điên!!!!

Dứt lời ném điện thoại về lại trong túi, rồi lên giường chuẩn bị đi ngủ, nhìn thấy cái túi vẫn còn ở trên giường, Bảo Châu lấy chân đạp xuống khỏi giường, hả hê trong lòng, trùm chăn chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Ác Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Thật Sự Rất Hối Hận

11h30

Bảo Châu cầm điện thoại nhìn kĩ lại địa chỉ, rồi lại ngẩng lên nhìn quán bar trước mặt, rồi lại chạy đến chỗ hai người bảo vệ hỏi:

- Chú xem lại giúp cháu có đúng là đây là địa chỉ trên tin nhắn này không?

Bảo Châu vừa nói vừa đưa điện thoại ra trước mặt hai người kia.

Khuôn mặt hai người bảo vệ tối đen lại. Họ đã nhìn địa chỉ và xác nhận đến lần thứ 10 rồi, cứ lần họ nói “đúng rồi”, cô bé này lại cau mày nhìn họ, rồi đi ra chỗ khác lắm bầm gì đó, một hồi lâu lại quay lại hỏi họ một câu y như cũ. Nếu không tin bọn họ thì có thể gọi để hỏi xem người đó đang ở đâu, sao cứ phải nhìn họ bằng ánh mắt nghi ngờ đó, hay cô thấy họ đứng đây quá rảnh rồi. Cô bé à, nửa đêm nếu không có chuyện gì làm thì về nhà mà ngủ đi, sao cứ phải đến đây kiểm chuyện với họ.

Lần này Bảo Châu không đợi họ lên tiếng liền đi ra chỗ khác, lại bắt đầu nghiên cứu tin nhắn, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn ngó xung quanh.

Chợt điện thoại kêu lên, Bảo Châu giật mình, điện thoại trong tay rơi xuống vũng nước dưới chân. Lúc định thàn lại thì điện thoại trong tay đã ướt sũng, nhỏ từng xuống dưới đường. Thôi rồi, chết rồi, điện thoại của cô.

Hữu Nam gọi điện nhưng không ai bắt máy, gọi lại lần nữa đáp lại chỉ là giọng nói của chị tổng đài. Đáp điện thoại xuống ghế đi thẳng ra ngoài.

Ra đến cửa quán bar, Hữu Nam thấy dáng người quen quen, đang ngồi ở bên vệ đường, tay đang cầm điện thoại, nhìn qua cũng biết là nhật từ vũng nước lên, tâm trạng của Hữu Nam tươi tỉnh hơn, tiến lại.

- Đồ quý xui xẻo, sớm không gọi, muộn không gọi sao cứ phải để đúng lúc đứng dưới vũng nước mà gọi đến. Sao mình lại phải đây chứ? Đi về... đi về...

Bảo Châu quả quyết đứng dậy, không để ý có người đứng sau, ngồi lâu nên chân có chút tê, lúc lên đứng không vững cả người đổ ra phía trước, Hữu Nam thấy thế nhanh tay định đỡ, nhưng lại cảm nhầm vào dây túi kéo lại.

Bảo Châu thấy mình cứ lơ lửng ở giữa, mắt nhắm tịt lại, tay theo phản xạ đỡ ra phía trước, mãi không thấy mình đáp đất, cô mới mở mắt ra, thấy mặt mình cách đường còn một khoảng, tự dưng thấy đau và khó thở, ngoái lại nhìn phía sau thấy khuôn mặt của đồ quý xui xẻo đang nhìn mình, rồi lại nhìn tới tay cậu ta. Đúng là quý xui xẻo, gặp cậu ta thì chả có điều gì tốt lành.

- Thả... thả... tay của cậu ra, mình sắp không thở được rồi...

Hữu Nam nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Bảo Châu, thấy chân cậu ta sắp không trụ được nữa mới kéo cậu ta lại. Nhìn người phía trước liên tục vuột ngược ho, rồi ngẩng đầu lên liếc nhìn cậu đầu phần nộ.

Bảo Châu lúc này mới hiểu thế nào là lấy đá tự dè vào chân mình, giờ này đáng nhẽ là đang ngủ ngon giấc trong phòng, không biết do đâu óc cô có vấn đề hay do bản mặt lạnh băng kia của cậu ta mà cô lại chạy đến đây. Thật sự bây giờ cô hối hận rồi, cô muốn về với mẹ của cô. T_T

- Đồ của cậu đây. Muộn rồi mình đi trước.

Bảo Châu dúi cái túi vào tay cậu ta, xoay đầu đi như bỏ trốn, bỗng dưng sau Hữu Nam lên tiếng gọi lại, cô giả vờ không nghe thấy, đầu không ngoái lại bước chân nhanh đi về phía trước. Hữu Nam nhếch miệng cười:

- Cậu thử bước thêm một bước nữa xem...

Người trước quay người lại, thái độ thay đổi nhanh hơn lật sách, mỉm cười tiến đến chỗ cậu:

- Cậu còn có chuyện tìm mình sao? Tại ngoài đường nhiều tiếng còi xe hơi ồn nên mình không nghe rõ cậu nói.

Khụ, Hai người bảo vệ bắt gặp nhìn ra đường, đến một người đi ngoài đường còn không có, không biết cô bé này nghe được tiếng còi xe từ đâu ra. Rồi nhìn Bảo Châu như nhìn người ngoài hành tinh.

Hữu Nam không để ý đến lời Bảo Châu nói, kéo tay cô tiến vào bên trong quán bar.

- Đi theo tôi.

Chương 21: May Mắn Cho Em Hôm Nay Em Gặp Phải Chị Đó

Tiến vào sâu bên trong, âm nhạc càng lúc càng to dần, đèn led đủ mọi màu sắc chiếu rọi quanh căn phòng, Bảo Châu không kịp thích ứng với ánh sáng trong phòng, không nhìn rõ đường đi, đành để mặc Hữu Nam kéo mình.

Hữu Nam ấn Bảo Châu ngồi xuống chỗ quầy pha chế, quay lại nói gì đó với bartender, rồi quay qua dặn dò Bảo Châu.

- Tôi đi vào kia một lúc, xong rồi sẽ đưa cậu về. Đừng có chạy lung tung.

Bảo Châu từ lúc ngồi xuống ghế, đã bị mọi thứ xung quanh thu hút, tim đập từng hồi mạnh mẽ, ánh mắt liên tục nhìn xung quanh, lần đầu tiên được đến chỗ “chỉ được nghe kể” trong lòng có đôi chút sợ hãi nhưng đã bị sự tò mò lấn áp hết.

Đối với sự dặn dò của Hữu Nam, Bảo Châu nghe tai này rồi cho ra luôn ở tai kia, không thèm liếc mắt nhìn cậu ta, xua tay rồi liên tục nói:

- Cậu yên tâm. Mình ngồi đây chờ cậu, mau đi đi, đi đi.

Hữu Nam nhìn một lúc rồi rời đi, thỉnh thoảng ngoái lại nhìn Bảo Châu không thấy có gì bất thường mới mở cửa phòng tiến vào.

Tiếng nhạc càng lúc càng to và mạnh dần át đi tiếng hò hét của mọi người, Bảo Châu có thể cảm nhận được mặt đất dưới chân rung lên, tuy bên ngoài vẫn ngồi im lặng nhưng ai biết được trong lòng Bảo Châu lúc này đang điên cuồng gào thét dữ dội “quá đã, quá đã. Aaaaaaaaaaaaaaaaaa!”.

Bartender theo như lời dặn của Hữu Nam, rót cho Bảo Châu một cốc nước cam ép, đẩy về phía Bảo Châu, gõ gõ bàn để lấy sự chú ý. Bảo Châu quay lại, mỉm cười nói cảm ơn, bartender mỉm cười gật đầu rồi tiếp tục công việc.

Bảo Châu thầm nói trong lòng, đến im lặng cười còn đẹp trai tới nay không ngu không thấy đáng tiếc, biết vậy đến đây tìm cậu ta sớm hơn.

Trong lòng sớm có tính toán lần sau Hữu Nam nhờ cảm giúp cái gì thì Bảo Châu chắc chắn, nhất định sẽ nhiệt tình mà cảm hộ cậu ta.

Bảo Châu để ý thấy bên cạnh mình có người ngồi từ lúc nào, cô gái đó gọi một ly cocktail, thỉnh thoảng nói gì với bartender làm cho anh chàng cười lên rồi quay lại nhảy mắt với cô gái, lúc cô gái đó cười hai bên má xuất hiện lúm đồng tiền. Bảo Châu thấy cô gái đó quần áo mặc đơn giản, đằng sau còn đeo balo nhỏ, khác với mấy cô gái ngoài kia người nào người đó không hở ngực thì cũng hở chỗ khác.

Cô gái thấy có ánh mắt đánh giá mình, không lấy làm khó chịu:

- Em gái, chúng ta quen nhau à?

Bảo Châu như bị bắt trộm tại trận, có chút chột dạ, theo phản xạ chỉ liên tục lắc đầu, rồi cúi mặt nhìn xuống cốc nước cam.

Cô gái đó tiến lại gần Bảo Châu, cầm ly cocktail chạm vào ly nước cam của Bảo Châu, rồi đưa ly cocktail lên uống, coi như lời chào lần đầu, rồi nói:

- Em gái lần đầu đến đây à? Đi một mình? Thất tình? Hay bỏ nhà đi bụi?

- Chị à, đều... đều không phải, em... em chỉ là đang đợi bạn em thôi. Cậu ta nói đi một lúc sẽ quay lại.

Chị gái đó nghe Bảo Châu nói xong, kinh ngạc hô lên một tiếng:

- Cậu ta? Chẳng lẽ là con trai, em bị cậu ta dụ dỗ đến đây à? Chắc chắn giờ cậu ta đã bỏ về rồi cũng lên. Trông em hiền lành thật thà thế này là dễ tin người lắm. May mắn cho em hôm nay em gặp phải chị đó.

Chị gái đó liếc mắt ra phía sau Bảo Châu, khoe miệng hơi co giật, kéo Bảo Châu đi về hướng ngược lại hòa vào dòng người. Vừa đi vừa nói với Bảo Châu:

- Chỗ này ồn ào quá, không hợp với em đâu.

Chị gái kéo Bảo Châu tiến về phía trước càng lúc càng nhanh, hòa nhập vào với đám đông. Bảo Châu chưa hiểu có chuyện gì xảy ra đột nhiên bị kéo đi có chút bất ngờ kèm theo sự sợ hãi, liên tục nhìn xung quanh tìm bóng dáng Hữu Nam, đến lúc khẩn cấp thì chẳng thấy cậu ta đâu.

Bảo Châu muốn dứt tay ra khỏi chị gái đó hỏi xem có chuyện gì xảy ra, nhưng tay lại bị nắm quá chặt, không thể dứt ra được, đành phải bước chân nhanh theo. Đến một góc khuất tay Bảo Châu được thả ra, Bảo Châu liên tục hít thở thêm không khí, bị kéo đi trong đám người kia, cô suýt bị bọn họ ép chết.

- Chị...chị định đưa...

Câu hỏi chưa kịp hỏi hết, Bảo Châu và chị gái đó đã bị mấy người đàn ông cao to, mặt như bị thiếu nợ bao vây lấy. Chị gái đó liền đứng nấp sau lưng Bảo Châu, đưa nửa khuôn mặt ra, thấp giọng nói:

- Em gái, bây giờ chúng ta ngồi chung một chiếc thuyền rồi, em không cứu chị thì chị cũng không cứu được em đâu. Cố gắng lên nha.

Bảo Châu nghe chị gái đó nói xong khuôn mặt đen sì, khóe miệng giật giật, thật muốn chửi thề một câu.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chị Lại Chuẩn Bị Thua Nữa À?

Đám người vây xung quanh nhìn hai cô gái ở giữa, ánh mắt như dao quét qua mặt Bảo Châu rồi nhìn chăm chăm vào người phía sau, lúc này có một người đứng đầu trong số đó mới mới lên tiếng:

- Khụ, chị chủ bọn em tìm thấy chị rồi nhé.

Người đứng đầu đó hơi cúi thấp người, nghiêng một bên đối diện với chị gái kia, miệng nở nụ cười vô hại:

- Hi chị, mau theo em về nào.

Chị gái kia khuôn mặt vẫn giấu sau lưng Bảo Châu, đầu lắc mạnh dữ dội, tay bám chặt áo Bảo Châu, nói:

- Chị không nhìn thấy cậu, cậu cũng giả vờ không thấy chị đi. Được không?

- Chị, mắt em thị lực rất tốt.

- Lần sau đến nhà chị làm đồ ăn cậu thích.

- Anh ấy biết chị ở đây rồi.

- Chị sẽ không gọi cậu là “chó con” nữa.

- 5 phút nữa anh ấy sẽ qua đây.

- Này, này đừng nhanh thế chứ. Thế số điện thoại của cô bé nhân viên nữ mới đến làm thì sao?

- Cái này cũng không tệ, em sẽ suy nghĩ thêm.

- Cậu đừng có quá đáng nữa, chị tức giận lên thì đáng sợ lắm đấy.

- Ha...ha...ha, em không dám.

...

Bảo Châu đứng giữa hai người, nghe cuộc đối thoại khuôn mặt mờ mịt, trong lòng sốt ruột, rất muốn nói với hai người kia đứng như vậy nói chuyện có khó chịu không, họ không khó chịu thì Bảo Châu cũng mệt mỏi lắm rồi nhé, muốn nhân lúc hai người này mãi nói chuyện mà chuồn đi, nhưng hai bàn tay của chị gái kia như râu mực cứ quấn chặt lấy cô, cố mãi cũng không gỡ ra được.

- Tôi qua chị thấy cậu đi theo sau cô gái nào đó, chị có chụp lại ảnh, chút lấy cho cậu xem.

- Không phải tôi qua hai người ra ngoài sao?

- Lộ đuôi rồi chứ gì?

- Chị...

Bảo Châu không thể nghe hai người này cãi cọ được nữa rồi, nếu không về nhanh mẹ Lâm sẽ phát hiện ra cô không có ở nhà mất, lấy hết can đảm, Bảo Châu lên tiếng, rất nhanh thu hút được sự chú ý từ hai người kia:

- Hai người...xin lỗi...đã cắt ngang cuộc trò chuyện. Đúng như này nói chuyện thì hơi bất tiện, hay anh đưa chị ta đến chỗ kia, rồi hai người từ từ thương lượng. Tôi còn phải về nhà.

Bảo Châu nói dứt lời, người ở phía sau càng ôm chặt Bảo Châu hơn, miệng liên tục hét:

- Không...không. Nếu có giới cậu mang theo chị chị trong tình trạng như thế này về đi.

Cậu trai đó đưa tay ấn ấn thái dương, liên tục lắc đầu, trong giọng nói có chút hết cách nói:

- Chị đừng cố kéo dài thời gian nữa....

Bảo Châu cố gắng mãi cũng không kéo nổi bàn tay đang bám chặt lấy mình kia ra, trong lòng đã hỏi thăm hết 18 đời tổ tông của hai người này, Bảo Châu lúc này chỉ muốn hất tung hai người này ra, rồi bỏ chạy lấy người, mãi mãi không thêm quay lại cái nơi này nữa, thực sự tới nay Bảo Châu bị điên luôn rồi mới chạy đến cái chỗ này.

Hữu Nam xong chuyện, thì nhanh chóng chạy ra chỗ quầy, nhưng người thì không thấy đâu, đảo mắt nhìn xung quanh rồi quay lại hỏi bartender, nghe được câu trả lời, Hữu Nam liền rút điện thoại bấm gọi rồi nhanh chóng hòa vào đám người. Tìm một lúc, Hữu Nam thấy bóng dáng quen thuộc trong một góc khuất, liên tục gỡ tay người phía sau ra, đôi chân cố tiến về phía trước kéo cả người phía sau, đám người đứng vây xung quanh thì khó xử không biết nên giải quyết tình huống này như thế nào.

Hữu Nam nghĩ tới một người, đầu có chút đau, lắc đầu tiến về phía đó.

- Chị lại chuẩn bị thua nữa à?

Giọng nói cất lên, thu hút sự chú ý từ đám người đang náo loạn kia, cậu thanh niên trẻ cầm đầu nhìn lên Hữu Nam với khuôn mặt mừng rỡ, giống như sắp lâm trận thì đồng đội xuất hiện. Liên tục kêu:

- Nam, cậu cũng ở đây à?

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Tôi Không Thích Người Nói Nhiều

Hữu Nam bỏ qua câu hỏi của cậu thanh niên đó, bước thẳng đến trước mặt của Bảo Châu, xem xét một lúc dám chắc không xảy ra vấn đề gì mới nhẹ nhõm thở ra:

- Cậu chạy lung tung đi đâu vậy?

Bảo Châu nhìn thấy Hữu Nam như người đi lạc mấy ngày ở sa mạc nhìn thấy nước, sống chết cũng phải bám theo cậu ta, cậu ta chính là quý có mười chị gái cũng không đầu lại được với cậu ta, mau mau đến đây cứu tôi nhanh lên.

Chị gái ở phía sau lúc nào mới ngẩng đầu nhìn lên, khuôn mặt bất ngờ nhìn Hữu Nam, miệng liên tục lắp bắp nói không ra chữ, rồi lại nhìn Bảo Châu:

- Cậu...cậu...sao cậu cũng tới đây?

Hữu Nam bỏ qua câu hỏi, đưa tay kéo Bảo Châu ra khỏi người chị gái kia, nhưng kéo mãi người Bảo Châu vẫn đứng yên không nhúc nhích, Hữu Nam quay lại nhìn người phía sau, mất hết kiên nhẫn nói:

- Chị Mi.

Hóa ra chị gái phía sau tên Mi, Bảo Châu quay đầu nhìn người phía sau, rồi im lặng để cậu ta tiếp tục công việc cứu lấy cuộc đời cô.

- Mau buông tay.

Chị Mi mặt vẫn chôn vùi vào sao lưng Bảo Châu, nhưng miệng vẫn không nhịn được mà nói:

- Một là cậu đi, hai là nếu cậu vẫn muốn đi thì làm ơn hãy mang theo chị đi luôn nhé.

- Chị đang nằm mơ à?

- Chị nghĩ kĩ rồi, sống chết gì chị vẫn muốn theo cậu.

Để chứng minh câu nói của mình, động tác ôm Bảo Châu càng chặt hơn, lần này không phải như con mực nữa, mà giống như một sợi dây, cố sống cố chết muốn trói Bảo Châu lại, Bảo Châu nghĩ không biết khiếp trước mình đã làm điều gì kinh khủng với con người phía sau này.

Lần này Bảo Châu có chết thì cũng phải cắt cái dây này ra khỏi người, đang định lên tiếng có một bóng đen cao lớn tiến dần về phía này. Tất cả mọi người xung quanh đều im lặng, người nọ tiến gần đến đồng loạt người đứng vây quanh qua đồng thanh kính cẩn nói:

- Anh Phong.

Người kia không trả lời, nhẹ gạt đầu, khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc bén quét qua người Bảo Châu, cô bất giác rùng mình, thu lại ánh mắt nhìn xuống đất, cảm giác lạnh buốt chạy dọc sống lưng. Anh Phong tiến lại gần Bảo Châu, rồi vòng ra phía sau, dùng giọng nói nhẹ nhàng có chút cung chiều gọi tên người phía sau đang ôm cứng lấy Bảo Châu:

- Mi Mi, muộn rồi. Mau về nhà thôi.

Chị Mi người hơi chuyển động, dần dần nơi lồng cánh tay, rồi nhảy tới người Anh Phong với vẻ vui mừng, trách móc.

Bảo Châu như được giải thoát, không nói lời nào, đi thật nhanh ra khỏi đây, đầu không ngoái lại.

Phía sau vang vọng tiếng nói của Chị Mi: "Lần sau lại tới nhé, bảo bối"

Lần sau tôi mà quay lại thì tôi là con của chị.

Bảo Châu vừa ra khỏi cửa thì Hữu Nam cùng ra tới nơi, cậu kéo tay Bảo Châu lại, nói:

- Tôi đưa cậu về.

- Bây giờ rồi

- Gần 12 giờ

- Cái... cái gì cơ, đã muộn như vậy rồi á? Nhanh lên... nhanh lên, cậu có xe không?

Hữu Nam nhìn điệu bộ luống cuống, ánh mắt đầu lo sợ nhìn cậu, khóe miệng hơi nhếch lên, đi thẳng ra bãi lấy xe.

Bảo Châu thấy người bỏ đi, nhanh chân đi theo cậu ta, miệng không ngừng nói:

- Đây, cậu đi đâu thế. Đường nhà mình ở phía này mà. Đây....

Không thể nghe người này nói nữa, Hữu Nam cảm mũ bảo hiểm của mình, quay lại đội lên đầu Bảo Châu, đóng chốt bảo hiểm, vỗ vỗ lên đầu cậu ta hai cái, nói:

- Tôi không thích người nói nhiều.

Khi bình tĩnh lại, thì Bảo Châu đã ngồi đằng sau xe Hữu Nam, tay bám chặt vào cái balo cậu ta đeo phía sau, mái tóc dài bị gió thổi tung, cảnh vật xung quanh chỉ là một vệt đen trắng.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.